1.GY. MEGYEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁR
KAPOSVÁR

169

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

BUDAPEST, 1942. FEBRUÁR 19. — II. ÉVFOLYAM 8. SZÁM.

ÁRA: 20 fillér

MAI SZÁM

Lék-halászat

LÉKET VÁG A HALÁSZ A TÓ JEGÉN.

A hideg tél vastag jégpáncélt húz a tó vizére. A halász megtorpan a tó partján — de a mindennapi kenyérért évezredek óta harcoló őseitől megtanulta már a jégpáncéllal folytatott küzdelem harci fogásait.

Kemény ez a küzdelem; egész férfiakat és nagy odaadást, szakértelmet kíván. Az idő, a hely és az eszközök helyes megválasztása: ez dönti el a sikert. A természet védekezik az ember ereje és leleményessége ellen, de a küzdelem meddő: a halász teli kosarakkal tér haza a vastag jégpáncéltakarót viselő tóról is . . . !

A VARSÁK százai várják a parton a halászatot.

MENNYI A HAL A HÁLÓBAN?

KIHÚZZÁK A MÁSODIK HÁLÓT IS A LÉKEN.

A HÁLÓ SZEMEI KÖZÖTT bennakadnak a kisebb halak; a halász azokat is kiszedi.

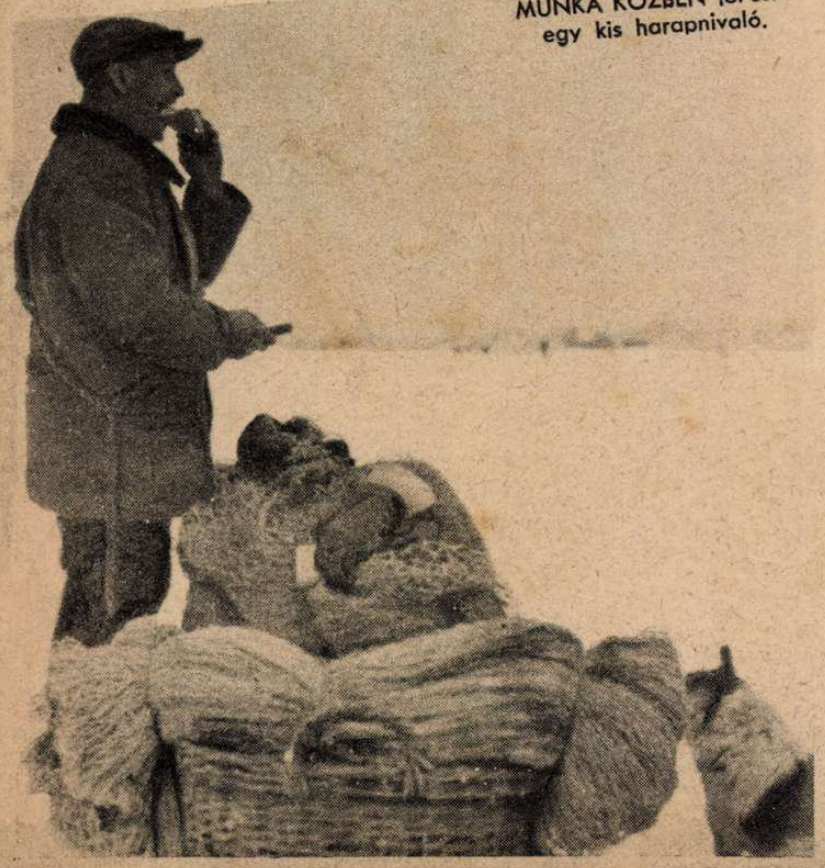

MUNKA KÖZBEN jól esik egy kis harapnivaló.

SIETVE RENDEZIK A HÁLÓT, mert a nagy hidegben hamar csontkeményre fagy.

Velencei tavon

(Kolossy Gábor fotoriportja)

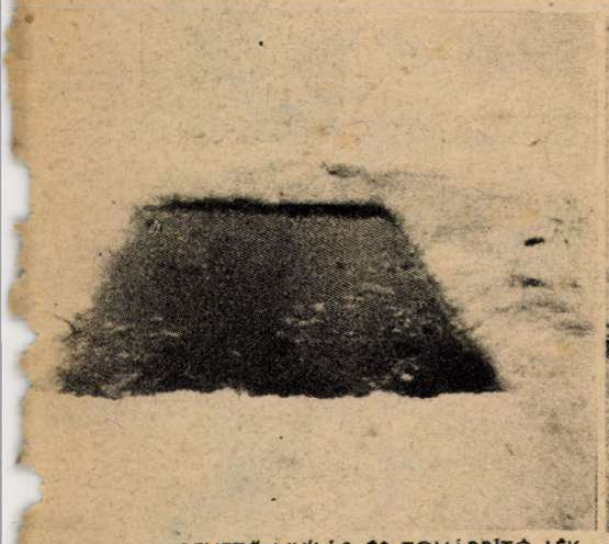

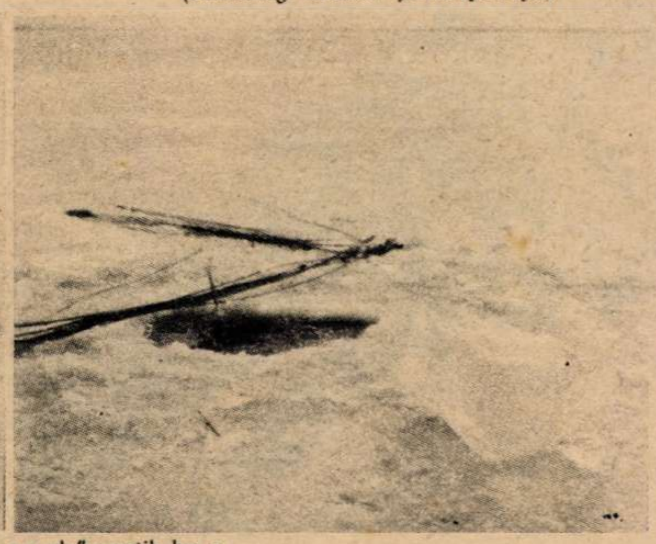

BEVETŐ-NYÍLÁS ÉS TOVÁBBÍTÓ LÉK; az elsőn vetik be a hálót, a másodikon továbbtolják a jég alatt.

DE HORGÁSZNI IS LEHET A LÉKBEN; a horgot kiteszik és csak másnap nézik meg.

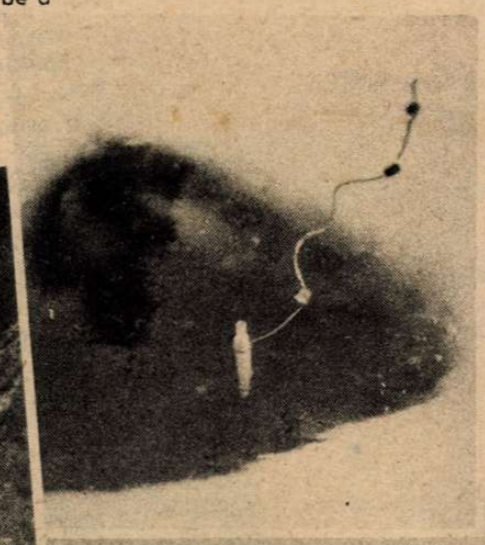

ÁTNÉZIK ALAPOSAN A HÁLÓT.

LÉKVÁGÓ FEJSZE.

MERÍTŐ HÁLÓ.

SARAKBAN SZÁNKÁZZÁK KI A ZSÁKMÁNYT A PARTRA.

UTBAN AZ ÚJ LÉKEK FELÉ

ALKONYODIK A TÓ FOLÖTT. A magyar táj örök szépsége omlik pompás színekre bámuló szemeink előtt.

Magyar folyamietők téli élete

NEHÉZ MUNKA CSOMÓT KÖTNI a csontkeményre fagyott kötél végére.

CSÁKLYÁKKAL TÖRIK A JEGET az őrnaszád körül; ha naponta nem szabadítanák ki a hajókat a jégbörtönből, a jég nyomása károkat okozna a hajó oldalát borító vaslemezekben.

A PART MELLETT EGYENESRE VÁGJÁK A JEGET, hogy a fentről jövő jégtáblák ne akadjanak fel és ne torlódjanak.

VASTAGON BORÍTJA A JÉG AZ ŐRNASZÁDOK FEDÉLZETÉT; gyakorlatlan ember gyorsan elcsúszik rajta, de a folyamőrök teljes biztonsággal mozognak a síkos felületen.

A GÉPHÁZBAN SERÉNY MUNKA FOLYIK, átvizsgálják a gépeket, ahol hibát találn kijavítják s mire kitavaszodik: az őrnaszádok készen állnak nehéz feladatuk elvégzé

HÉTRŐL HÉTRE

A kormányzóhelyettesi

törvényjavaslat multheti tárgyalása folyamán vitéz Imrédy Béla, a Magyar Megújulás Nemzetiszocialista Pártszövetség nevében, közel egyórás beszéde után, a következő nyilatkozatot olvasta fel a képviselőházban:

„A Magyar Megújulás Nemzetiszocialista Pártszövetség képviselői mélységes aggodalommal vették tudomásul a kormánynak azt a kezdeményezését, hogy a kivételes állapotokat deklaráló törvények hatálya idején a kormányzóhelyettesi intézmény bevezetéséről törvényjavaslatot nyújtott be az országgyűlésnek. A törvényjavaslattal bevezetni szándékolt intézmény

történelmünk tanulságaival nem igazolható;

az államfői jogkör gyakorlásában személyi kettősséget vezet be és surlódásoknak, fennakadásoknak és viszályoknak magvát rejti magában;

nem felel meg a korszerű kormányzás követelményeinek;

az államfő megválasztásának a nemzetre visszaszálló jogát szabad érvényesülésében nehezíti.

Mindezeknél az okoknál fogva a Magyar Megújulás Nemzetiszocialista Pártszövetség e törvényjavaslatot nem fogadja el, részletes tárgyalásában részt nem vesz és e törvény létrejöttéért és az abból származó fejleményekért minden felelősséget elhárít magától.“

A benyújtott törvényjavaslatot a képviselők túlnyomó többsége vita nélkül elfogadta, a felsőház pedig egyhangúlag szavazta meg.

„Zsidók előnyben“ —

ez a lényege Sir Archibald Sinclair, angol légügyi miniszter beszédének, amelyet a Londonban összegyülekezett brit cionista-zsidó szövetség évi közgyűlésén mondott el. A töméntelen repülőgépet elvesztegető légügyi miniszter a Manchester Guardian beszámolója szerint kijelentette, hogy a világzsidóság sorsa ma jobban, mint valaha egybefonódott a szövetségesek ügyével s együtt állnak vagy esnek el... Goodman Ignác, az angolhoni cionisták elnöke tüzesen megköszönte a sorsközösséget és azt hangoztatta, hogy az európai és palesztinai „zsidó gazdaság“ újjáépítését már most be kell iktatni a szövetséges kormányok békefeltételeibe... A londoni Times még azt is elárulja, hogy Sinclair minisztert urat rendkívül meghatotta Goodmann Ignác heves lendülete s újra megragadta üstökénél a szót, megjósolni, hogy közeledik már az idő, amikor a világ zsidai a beléjük szorult rettentő erőket és tudalmakat teljes mértékben és korlátlan szabadságban kifejthetik... Arról nem szól a krónika, hogy Sinclair magávalragadó szózata alatt hány angol gép hullott le s hány honfitársa esett el a szingapuri csatamezőn. A cionisták azonban tomboltak s mi kell más egy légügyi miniszternek? A beszéd szövegét pedig érdemes eltenni, mert a tüzes Ignác ime nyiltan megmondotta, hogy a zsidó gazdaság nem azonos a zsidókat befogadó népek nemzetgazdaságával! A zsidó gazdaság hatalmas és virágzó lehet ott, ahol az őslakó nép embertelen nyomoruságban él s ezen a becstelen viszonylaton való változtatás, természetesen sérti a kiválasztott népet és a demokrácia alapelveit. De majd a Sinclair!... Majd ő megmutatja!... Benne lesz az angolszász békeparancsban, hogy csak a nemzsidó népek éhezhetnek, fázhatnak, szenvedhetnek, a zsidó gazdaságokat azonban újjá kell építeni

LONDON EDITION

The Manchester Guardian

JEWRY AFTER THE WAR

FORTUNES DEPENDENT ON ALLIED VICTORY

Sir Archibald Sinclair, Air Minister, told the annual conference of the Zionist Federation of Great Britain and Ireland in London yesterday: "Now more than ever the fortune of world Jewry stands or falls with the victory of the causes of freedom-loving peoples everywhere."

Mr. Paul Goodman, chairman of the Political Committee of the Zionist Federation, said the reconstruction of Jewish economy in Europe and Jewish resettlement in Palestine should be included among the peace aims of the British and Allied Governments.

P. & O.

ROYAL MAIL

minden országban, mert nem a dolgozó népek törzse a fontos, hanem az élősdi, zsidó fagyöngy. Legalább is Anglia így gondolja. És ezért veszíti el a háborút, — tényleg, a zsidósággal együtt!

Mi történik

az építési- és az ingatlanfronton? — kérdi kiváló cikkében Krompecher László építészmérnök a Műszaki Világ hasábjain s feleletét a teljes egyetértés tudatával közöljük: „A spekulációs elemek észrevették, hogy árdrágításról szóló jogszabályaink az eddigi törvénymagyarázat szerint megtorpannak az ingatlan határán: ingatlanban büntetlenül lehet drágítani és üzérkedni. Ezentúl tehát nem téglát, meszet, fát, vagy vállalkozási díjat drágítottak, hanem mindezt hamarosan ingatlanná építették össze és ingatlan-alakban, tehát büntetlenül adták el másfélszeres és dupla áron. Azt is észrevették ezek az elemek, hogy az új házak, vagy az átalakított házak bérét senki sem őrzi; ezen a téren is szabadon garázdálkodtak. A három hónap alatt való vagyonmegduplázás lehetősége összetalálkozott a háborúvesztésre spekuláló zsidók pénzmenekvésével, amely szívesen megadja az ingatlan kétszeres és háromszoros pengőárát...“ Ez a zsidó spekuláció „legénylakásokat“ épített elsősorban a szolid otthonok helyett s az összecsapott öröklakásokat dupla áron sózta a lakásínségtől szenvedő keresztény kistőkések nyakába. Helyesen írja a Műszaki Világ szakértője, hogy nem szégyen bevallani azt, hogy jogszabályaink nem tudják mindenütt nyomon követni a háborús haszonszerzés galiciai ravaszságait, de már elérkezett az ideje a gyökeresen javító kerettörvénynek, amely az építési és az ingatlanfront ügyeit a spekuláció letörésével szabályozza s a kormányzatnak felhatalmazást ád a visszaélések szigorú üldözésére. A jogtalan gazdagodást és a háborús viszonyok következtében mutatkozó lakáshiány lelkiismeretlen kiuzsorázását meg kell akadályozni és az általános dráguláson túlmenő ház és ingatlan eladásokat már csak azért is érdemes felülvizsgálni, hogy az esztelenül drágító zsidótőke a termelő munka és a tisztes haszon pénzügyi csatornáiba visszakényszerüljön. A ház, az otthon s a lakás szent ügye az egész nemzetnek s nem lehet a galiciánerek vadászterülete!...

Dolmányos Pétert

enyhén lekezelte a Népszava, a hazafias feltételekhez kötött polgári segítség felajánlása után s utasította a magyarországi szociáldemokrata párt hivatalos programjának áttanulmányozására és Marx—Mardocháj mester „illetékes megállapításainak“ megszívlelésére. A Népszava figyelmeztette a rajongó polgárt, hogy nem kell elrugaszkodni a kölcsönös kebelreborulásig, mert a szociáldemokrácia a maga bölcseletét nem tekinti a polgárságnak szánt exportcikknek s a a túlbuzgó felajánlkozókkal „csak bizonyos adott korszükségletek megoldására kíván együtthaladni...“ Magyarul, ez a körülményes mondat annyit jelent, hogy a marxisták a mai súlyos időkben szívesen beülnek a nyájas polgárokkal egy vonatba s csak a kiesebb tájakon dobják majd ki Dolmányos Pétert és társait az elsőosztályú fülkékből. Sírni lehet az ilyen nagylelkűségtől... Erre való volt a sok irka-firka a középosztály és a marxista vezetőség egyesüléséről s erről a végső határozatról állították jámbor és naiv hazafiak, hogy elérkezett az egyesülés ideje. Igen, lehet egyesülni, de előbb tanulmányozzák végig a programot, amelyet nyiltan ma nem mernek a vezérek sem vallani, mert bizony revizió nélkül benne van a forradalmi osztályharc, a vallás megszorítása, a hadsereg átállítása a vörös célok szolgálatára s az egyesülés minden nemzetközi marxista osztálypárttal! Ez a nyers igazság, amit semmiféle „tüneti“-alkalmazkodással letagadni nem lehet. Jelenleg kissé zimankós az idő a zsidó faji érdekek nyílt bevallásához, jelenleg nem árt egy kis leplező magyar zsinórozás a vörös gúnyára, jelenleg jobb valami új humanizmusról kacskaringóztatni hosszú mondatokat, jelenleg célirányos a derék Dolmányos Péter vállára veregetni, hogy — „jól van kisöcsém, majd meglátjuk, mit tehetünk magáért“; — s mindez okos, ravasz, ügyes dolog a szociáldemokrata oldalon, csak éppen a Péter helyzete suta, leverő s kicsit nevetséges, különösen — dolmányban...

Zuhan

az értékpapirok árfolyuma az angol és az amerikai tőzsdéken. A szingapuri fegyverletétel szédítő vagyonokat semmisített meg s milliókkal gazdagítja ugyanakkor az értékcsökkenésre spekuláló üzéreket. Távolkeleti bánya- és iparpapirokat sodor el a vihar, sápadt ügynökök szaladgálnak, hájas bankárok verejtékeznek, vállalatok neveit üvöltözik s növelik, dagasztják a rémületet, a pánikot, az elkeseredést és a bizonytalanság tántorgó érzését egymásban és a népben. Az eladási düh és a vásárlási iszony átcsap természetesen más területekre is és vad hullámzásba kavar minden értéket. Ez az aratása a tőzsdecápáknak... „Adok délafrikai aranybányát! Adok 4 százalékos egyiptomi kölcsönkötvényt! Adok 3.5 százalékos angol állampapirt! Veszek braziliai vasútat! Veszek chilei nitrogént! Dobom az ausztráliai gyapjút! Kérek kanadai gépgyár papirokat! Gyémántot parancsol? Rezet? Ónt? Mexikói olajat? Minden eladó!...“ Ez a végkiárusítás a kapitalista állami és társadalmi rend törvényesített jóváhagyásával zülleszti a végveszedelembe a jobb sorsra érdemes népeket, éppen olyankor, amikor a legnagyobb áldozatra és fegyelemre volna szükség a nehéz megpróbáltatások elviselésére. Ijesztően ismerős ez a kép az első világháború idejéből, amikor a hadiszerencse forgandóságának és a központi hatalmak háborúvesztésének zűrzavarában, egy maroknyi zsidó tőzsdespekuláns kifosztotta a középrétegeket s a családi vagyonokat is a bankok kezére juttatta. Szinte érthetetlen, hogy hogyan tudták megengedni az egyes államhatalmak a tőzsdei tőrdöfést az elgyöngült nemzetek testébe s még érthetetlenebb, hogy a győztes demokráciák semmit sem tanultak a legyőzöttek keserves tapasztalataiból... Huszonnégy esztendő után, észvesztően folyik a veszett végkiárusítás ott, ahol abbamaradt, csak éppen a szín változott, mert másfelé szaglásszák a spekuláció hiénái a romlást és a kereseti lehetőséget. Az angolszász tőzsdéken kirobbant válság azt bizonyítja, hogy a plutokrata életformában erősebb a könnyű pénzkereset hajlama, mint az önfenntartás ösztöne. Igaz, hogy a spekuláció csak nehány ezer embert juttathat vagyonhoz, a dolgozó milliók rovására, de hát a demokráciák megcsontosodottan így értelmezik a — szabadságot...

Partraszállás a hangcsavi

Irta: Hino Ashihei, a japán császári hadsereg altisztje

Ébren vagyok, elkerüli szememet az álom. Bajtársaim sűrű tömegben fekszenek mellettem. Alszanak vajjon? — kérdezem magamtól s kinyitom a szememet. Az alacsony mennyezet mered felém. Hajnali két óra van, de már egyesek itt is, ott is készülődnek a nagy napra.

«Ne felejtsd el a belépőjegyedet a Paradicsomba!...» — mondja az egyik hangosan. — *«Ne félts te engem»*, — felel a másik. Az azonossági lapjukról tréfálkoztak... Felszedték már a hajó horgonyát. Vak sötétben haladunk előre s a belső helyiségeket is csak tompa, homályos fény világítja.

Jön a szakaszvezető s haragosnak látszik: *«Szedelőzködjetek lassan a kiszállásra!»* — hallom a parancsot s hirtelen az jut eszembe, hogy borotválkozni akarok. Előszedem a készülékemet, hideg vízbe mártom a szappant s megkezdem a fájdalmas műveletet. Tegnapig versenyben növesztettük a szakállunkat és pontosan mértük a hosszúságát. Aki borotválkozni merészkedett, azt 50 sen büntetéssel sújtottuk. De most hirtelen eszembe jutott, hogy nem akarok borotválatlanul meghalni. Példámat sokan követték...

A fedélzetről fojtott hangon süvített felénk a parancs: *«A csónakokba!»* Halkan indultunk felfelé a lépcsőkön. A várakozás nagy feszültségében hang sem hallatszott. A fedélzeten is vak sötétség ölelt át bennünket s csak jobboldalt világított valahol két lámpa, mint két vörös szem. «Azok ott a jelzőlámpák, ott kell partraszállni...» — suttogta valaki.

— *«Mindent megteszünk, tizedes úr»*, — mondotta az egyik katonám és megszorította a karomat. Nem láttam, hogy melyik volt. Tudtuk, hogy előttünk rejtőzik valahol az ellenség. A mélységes csöndben, a homályos bizonytalanságban valami furcsa, komor érzés fogott el. Kardok, fegyverek, acélsisakok csörrentek. Komoly volt és ünnepélyes a fémek könnyű hangja. Lemásztunk a kötélhágcsókon a csónakokhoz s már csak lenn hallottuk a víz halk csobogását. Beugrottunk a csónakba. Egyetlen arcot sem tudtam felismerni magam körül.

— *«Mindenki itt van?»* — kérdezte a csónak orrából a szakaszvezető. Megszámoltam az embereket. Együtt voltunk mindannyian. Felzúgott a motor s ahogy elindult a csónak, önkéntelenül visszanéztem a feketén tornyosodó nagy szállítóhajóra... Bokros partok felé közeledtünk, rengeteg csónakhoz, amelyek már partra tették katonáikat. Fekete volt és hallgatag az acélsisakok óriási tömege. Csak a jelzőlámpák fénye világított át vörösen felénk. A csónakunk sebesen iramodott előre s olyan fájdalmat éreztem, mintha a testemet valahol vadul összeszorították volna. Keményen megmarkoltam a puskámat...

Régen futott már a csónak s meghallhatta zaját az ellenség is. Minden pillanatban rácsapódhatott körülöttünk a vízre a golyózápor. Felállítottuk a könnyű géppuskát a csónak orrában s leguggoltunk melléje várakozó készenlétben. Elmosódottan hajnalodott. A ködös vizfelületen, mint kékes füstárnyak suhantak tova a visszafutó csónakok. Fehéresszürke volt a víz

színe. Földet sehol sem láttunk s golyó sem süvített.

Hirtelenül úgy állott meg a csónakunk, mintha falnak szaladt volna. A sekély part zátonyára kerültünk.

— *«Kiugrani!»* — parancsolta a szakaszvezető. Csak térdig ért a víz, de jéghidegen beleszaggatott a csontunkba. Néhány lépéssel odább már derékig állottak a katonák a vízben. Sötét, sűrű köd borított el mindent s nem láttuk a partokat. Gázoltuk a vizet hosszú ideig, amíg a lábunk mocsárba merült. Minden lépés után nehezen menekültünk az iszapból s az út végtelennek tetszett. Se part, se ellenség sehol. Milyen másképen gondoltuk mindezt, amikor még a nagy hajóban rajzolgattuk magunk elé ezt a partraszállást. Csoportokban bandukoltunk, lassan és kínlódva s elfogott bennünket a bizonytalanság érzése... —

Ölölben

«Látom a partot!» — mondotta az egyik katona hirtelen. A fehér ködben valami hosszú, sötétebb folt csikozódott.

Balfelől kattogni kezdett hirtelen egy golyószóró s csakhamar a nehéz géppuskák és a kézifegyverek sűrű dörreje verte fel a csendet. Golyó nem szisszent közénk s megnyugodtunk, hogy egyelőre még nem miránk lövöldöznek. Ahogy gyorsan a tűz irányába fordultunk, a felszakadó reggelben hirtelen merült fel előttünk a part, a fák körvonala és egy hatalmas vastorony. Golyó süvített el a fülem mellett. Levágódtam a mocsárba. A katonák, akik eddig csak arra figyeltek, hogy biztosabb talajra jussanak, mint a kuglibábok dőltek le egymásután a mocsárba. Egyre sűrűbben csapkodott körülöttünk a golyózápor s ebben a pillanatban csak az a gondolat villant át az agyunkon, hogy lehetetlenség itt maradni ezen a fedezetnélküli mocsaras területen. Feltűztük a szuronyt. Hétszáz méter választott el bennünket a parttól, de rohant mindenki teljes erejével előre. Az én csoportom a balszárnyon állott. Kiáltottam az embereimnek, hogy minél szélesebben szóródjanak szét. Szinte kibírhatatlan volt már a tűzeső, de az ellenségből még semmit sem láttunk. Egyenként szökdeltünk előre. Lemerültem a mocsárba s úgy néztem körül, hogy megvagyunk-e mindnyájan. A géppuskásokból az egyik katona hörögve elvágódott. Yano szanitész hozzászaladt... A másik oldalunkon is felbukott valaki...

Nem maradhatunk itt! Fütyültek a golyók körülöttünk s élesen cuppantak a mocsárban. A szakaszvezető kihúzott karddal rohant előre. Mindnyájan a sarkában maradtunk a szilárd partokig.

Kifogyott lélekzettel, lihegve dobtuk le magunkat a töltésszerű magaslatra. Izzadság csorgott végig a fülünk tövén. A golyók most már a fejünk fölött húztak el. Biztonságban voltunk a pihenés idejére. Ittam eggyet a kulacsomból s a reátapadt mocsár a vízzel együtt folyt be a számba. Megszámoltam a katonáimat. Lihegett mindegyik. Sisak, fegyver, ruha, minden mocskos sár rajtuk...

Köröskörül kiszélesedett pokoli zajban a tüzelés. Úgy látszik, mindenfelől érintkezésbe kerültünk az ellenséggel. Shirahashi szakaszvezető egy üveg szódavizet húzott elő a hátizsákjából. Mindannyian ittunk egy kortyot és csodálatosan felfrissültünk. Egynéhányan elveszítették a lábbelijüket a mocsárban. A legtöbben buzgón tisztogatták a fegyverüket. Shimizu altiszt is a puskájával foglalatoskodott s vidám szemhunyorgatással .nevetve mondta: «Átkozottul nehéz ügy volt, hahaha!...» A századparancsnok utasítására levetettük az úszómellényeket, s szabad mozgásunk kegyetlen akadályait szépen összehajtogatva, egy csomóba hordtuk.

Rohamot vezényeltek! Gyorsan és elszántan keltünk át a töltésen s csakhamar elhagyott lövészárkokra bukkantunk. Jól kiépített állások voltak, de az ellenség már visszahúzódott a támadás elől. Két szegényes szalmakunyhó állott a közelben s amikor közeledtünk, egy kecske és néhány tyúk menekült előlünk. Takahashi közlegény villámgyorsan utánuk nyargalt, elfogta az egyik tyúkot, azonnal kicsavarta a nyakát s már a koppasztását is megkezdte. «Jó ebéd lesz belőle» — kiáltotta nevetve.

Edamadsu altiszt mondotta el, hogy Sugyama közlegény sebesült meg a rajából a felső combján, de nem életveszélyesen.

Megkaptuk a parancsot az új előnyomulásra. A töltésen haladtam tovább s ott feküdt elhagyatva a gondosan megkoppasztott tyúk. Nem igen lesz már jó ebéd belőle... Előttem meneteltek a géppuskások, akik elérték a töltést záró falat, ahonnan halálos tüzet zúdítottak egy felfedezett géppuskafészekre. Öt kínai katona holtteste maradt az állás mellett. A hatalmas vastoronyba felkapaszkodtak már a katonáink s távcsővel figyelték az ellenség mozdulatait. Sűrű füst kavargott előttünk. Égő házak ropogását hallottuk. Minden oldalról lövöldöztek. Bárhova nyomultunk előre, az ellenség állandóan meghátrált és menekült visszafelé. Számtalan halott feküdt szerteszét. Egy égő házcsoportból vagy húsz ellenséges katona futott ki. Naito, a lövész rájuk irányította a golyószórót s

három embert láttunk egy pillanat alatt felbukni... Egy sajátságos fütyülő zaj süvített át a levegőn. Valaki magyarázta, hogy ez a kínaiak állandó jeladása a visszavonulásra. Ugyanakkor azonban sűrű sortüzek zúdultak reánk. Beugráltunk az árkokba, vízbe derékig s a fejünket sem tudtuk a fedezék fölé emelni. *Ez az ellenroham,* — gondoltam magamban.

A mocsaras vízben görnyedten haladtunk előre, amíg az árok sűrű nádasba torkollott. Megroppant előttem a nád és önkéntelenül készbe kaptam a puskámat. Az ujjamat már a ravaszon tartottam, amikor a sötétkék ruhatömeg elé léptem. Nem kínai katona volt. A magas nádba elbújtan egy öreg asszony üldögélt s a térdén ringatott egy nyolc esztendősnek látszó leánykát... Ahogy felmerültem előtte fenyegetően, feltűzött szuronnyal, az öreg átölelte a gyereket és elmerevült, riadt szemekkel nézett reám. Japánul szólottam hozzá: *«Bocsásson meg, kérem, de miért nem ment el innen valami védettebb helyre?...»* Akkor vettem észre a nádon túl egy megművelt kicsi földdarabot s rajta néhány maréknyi rizskalászt... Most már tudtam, hogy miért nem menekült. Nehéz volt nézni ezt a kalásztféltő szörnyű nyomorúságot...

Hívott a parancsszó s mentünk tovább a kis rizsföldön át, üldözni szakadatlanul a megfutamodott ellenséget... Alkonyatkor elértük azt a dombvonulatot, amelynek megszállása a mi feladatunk volt. *Teljesítettük a parancsot: fedeztük a főerők jobbszárnyát, a hangosani győzedelmes partraszállásnál...*

Az ázsiai

SZINGAPUR.
Évszázadok hatalma omlott szét erődítményein s az angol fegyverletétel napját, egy új korszak kezdetének nevezhetjük...

Vasárnap este tíz órakor, az angol lobogók helyére felröppent minden szingapuri középületre a felkelő nap országának zászlaja. Yamashita tábornok a nemes „bushido" szellemében diktálta a fegyverletétel feltételeit. Szingapur belsejében csak 1000 angol katona tarthatta meg a fegyvert, a belső rend fenntartására, a bevonuló japán csapatok megérkezéséig. Elhallgattak az ágyúk, s a lakosság borzalmas megpróbáltatása véget ért... Tokió mámorosan ünnepli a győzelmet. London hallgat s csak Churchill beszél. Az angol miniszterelnök búsan jelentette, hogy úgy zúdult a japán áradat a brit birodalomra, „mintha egy folyó gátja omlott volna le..." Churchill már nem is ígéri az áradat feltartóztatását s csak azt hajtogatja, hogy azért mégiscsak jobb a helyzet, mint egy esztendővel ezelőtt. Amíg Angliában vitatkoznak s hasonlítgatják a multat a jelennel, Japán felépíti a fegyver és a munka erejével az új ázsiai rend megdönthetetlen bástyáit!...

GOLYÓSZÓRÓVAL FELSZERELT JAPÁN TENGERÉSZKATONÁK, AZ ANGOLOK FÉLELMETES ELLENSÉGEI...

Nem ismer veszedelmet és akadályt a támadó japán katona.

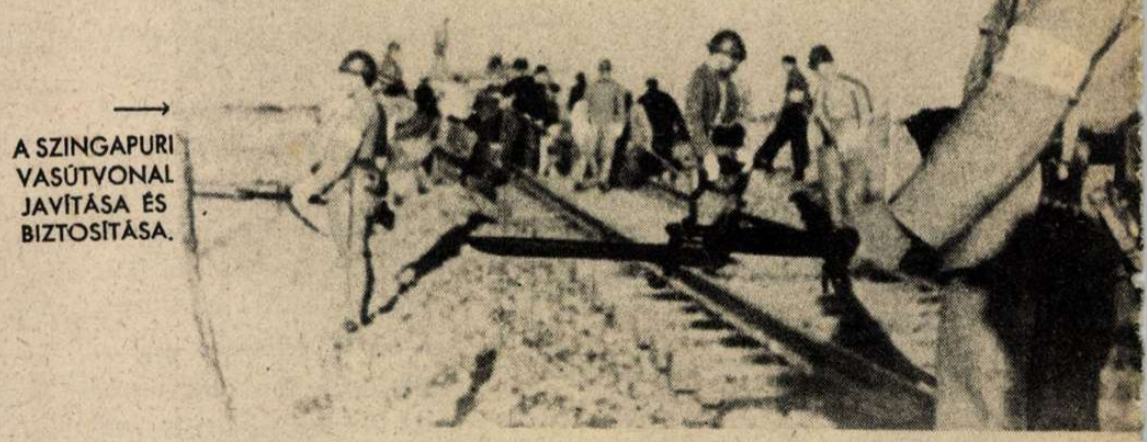

A SZINGAPURI VASÚTVONAL JAVÍTÁSA ÉS BIZTOSÍTÁSA.

A HONGKONGI ANGOL BANK HATALMAS PALOTÁJA SZINGAPURBAN. (Középen.)
Itt bonyolították le a világ legbecstelenebb üzleteit: — az ópiumkereskedelem pénzügyi székhelye hivalkodott a tengerpart legszebb helyén...

Lend yi kőszáka

IZGALMAS VÁRAKOZÁS A NAGY TÁMADÁSRA.

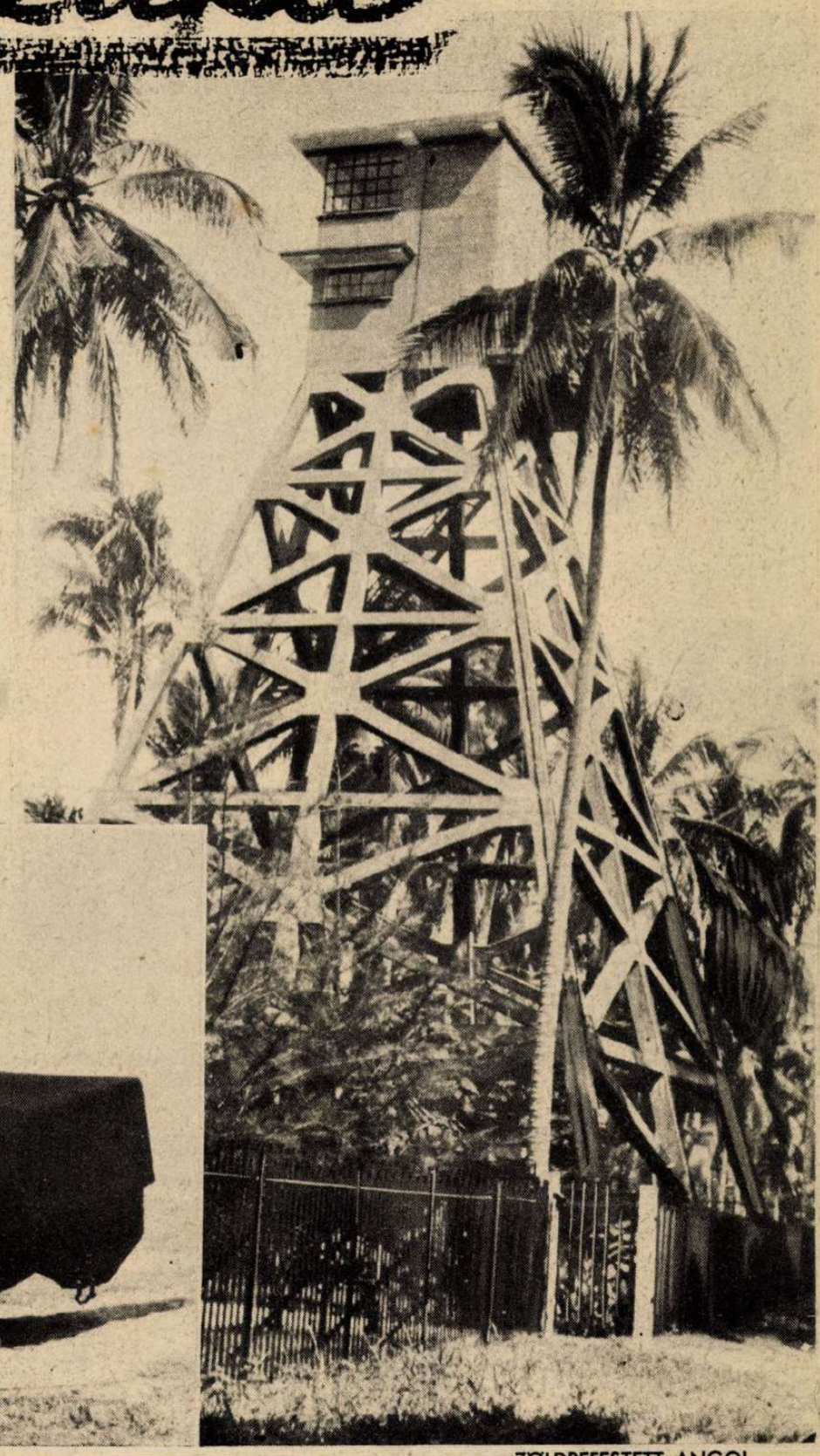

ZÖLDREFESTETT ANGOL ŐRTORONY A SZINGAPURI PÁLMÁK KÖZÖTT.

Jól láthatták az angolok, hogy mi történik, csak éppen megakadályozni nem tudták az eseményeket...

↑

A SZINGAPURI ERŐDVONALBAN.

A háttérben hatalmas betonerőd, elől fekete ponyvákkal letakart ágyúk. Az északi parton több olyan üteget fogtak el a japánok, amelyekkel nem is lehetett a támadás irányában tüzelni, mert betontalpazatukra szerelten, csak az öbölbejáratot védték...

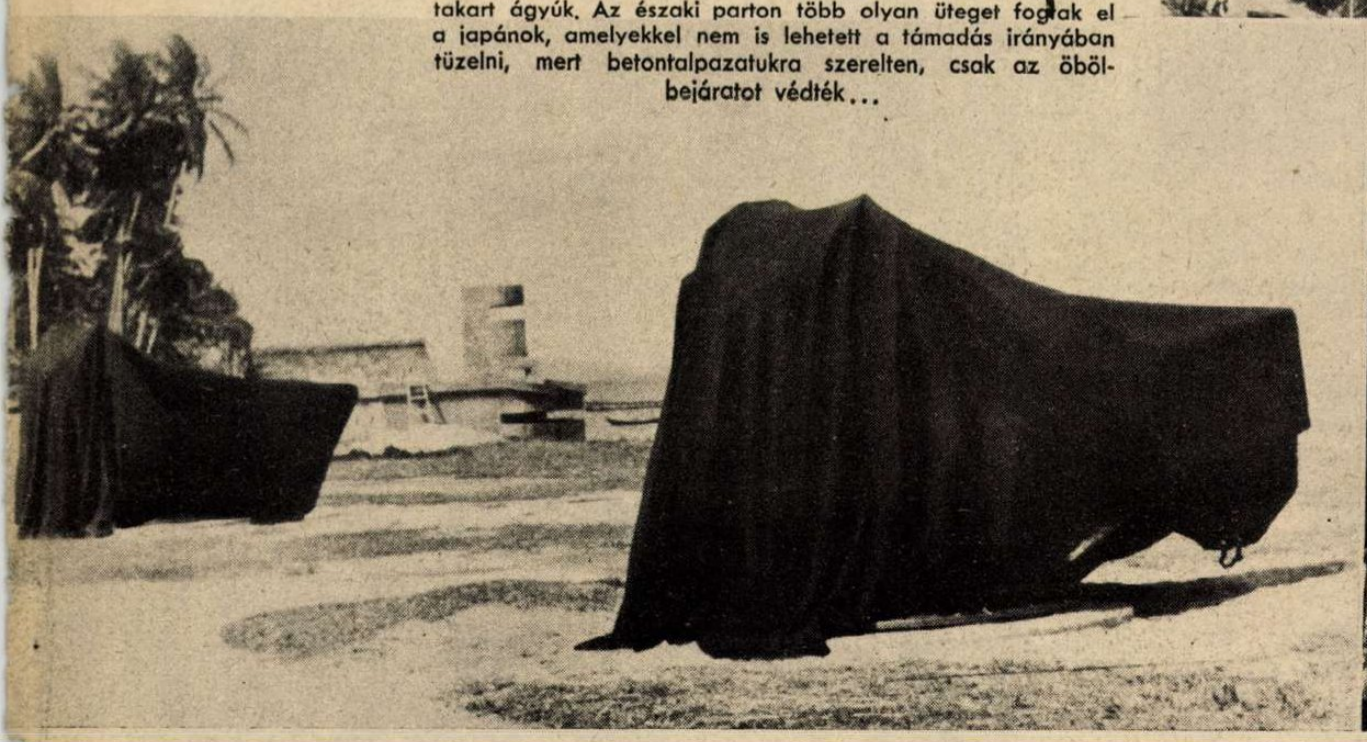

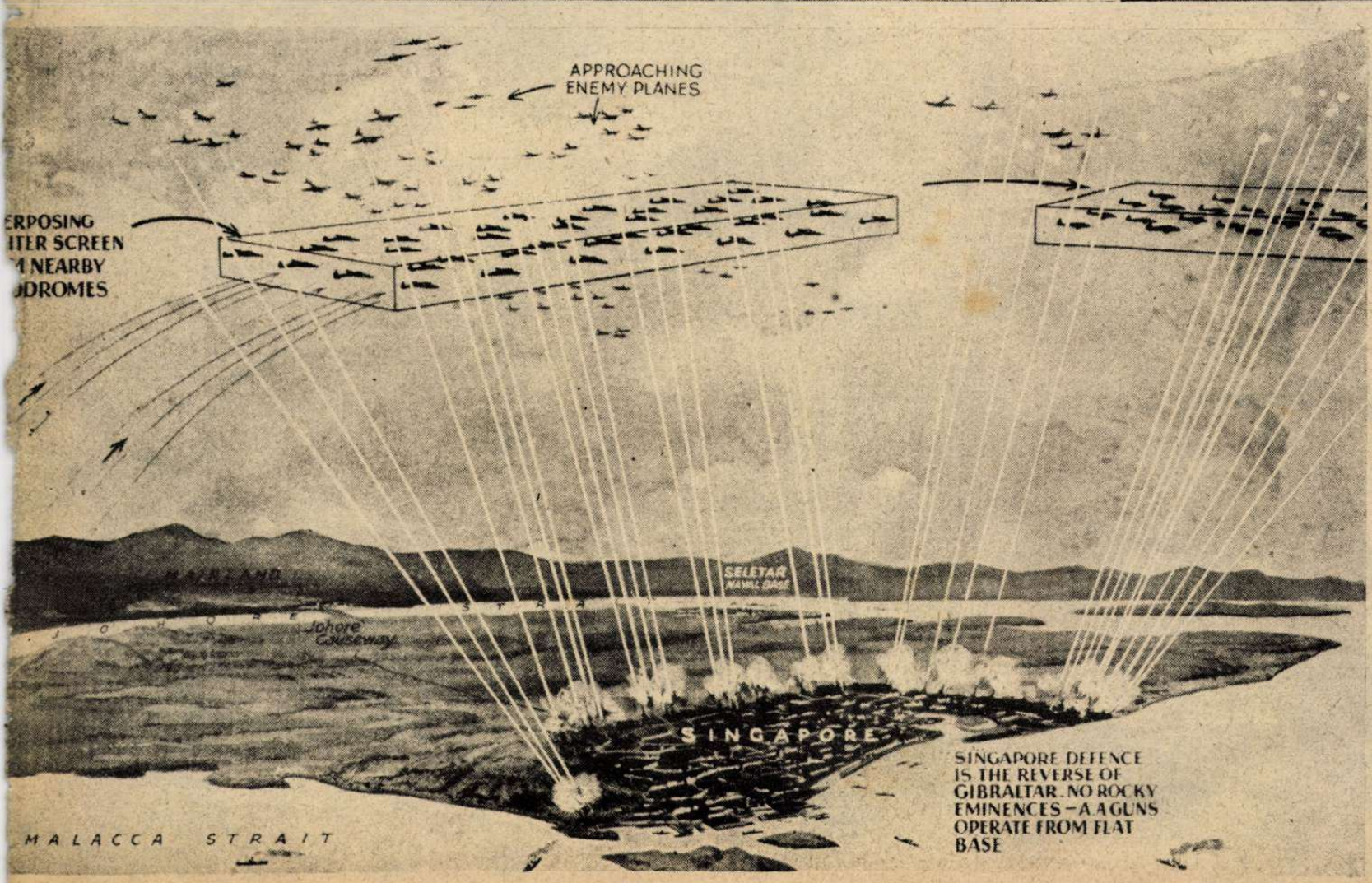

←

AHOGY AZ ANGOLOK GONDOLTÁK...

Szingapur védelmének terve az Illustrated London News közelmúlt elgondolása szerint. A kép avval nyugtatta meg az angolokat, hogy Szingapur fölött a szükség pillanatában, a felszálló vadászgépek két óriás esernyőnek beillő védőfalat alakítanak s a támadó ellenséges repülőgépeket a parti légvédelmi ütegek tüzébe szorítják. Az így megzavart japán bombázókat azután egyenkint lelövöldözik... Milyen egyszerű és megnyugtató volt a terv... És milyen másképp történt minden!...

...JAPÁN ŐR ÁLL MÁR AZ ELFOGLALT VASÚTI HÍDFŐNÉL

KÖZELHARC EGY FAHÍD BIRTOKÁÉRT

A BENNSZÜLÖTTEK NEGYEDÉNEK FŐUTCÁJA SZINGAPURBAN

JAPÁN JÁRŐR KÚSZIK AZ ELLENSÉG KÖZELÉBE

AZ ELFOGLALT HÍDFŐ VÉDELME SÚLYOS TŰZBEN, A JAPÁN ERŐSÍTÉSEK MEGÉRKEZÉSÉIG...

ELFOGOTT BRIT HARCKOCSI A SZINGAPURI KÖRZETBEN

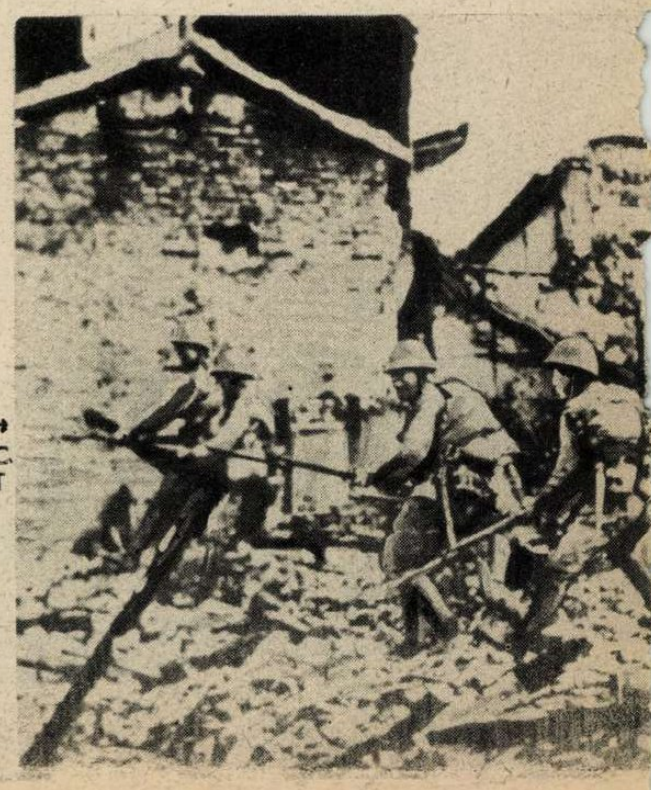

SZURONYHARC A ROMOKÉRT

Cölöpökre épitett maláj falu a szingapuri erődök közelében. Mögötte a dombvonulaton húzódik végig az angol zóróerőd, amelyet hátulról foglaltak el a japánok...

CSENDÉLET A JOHOREI PARTON.
A háttérben Szingapur szigetének körvonalai látszanak...

GYÜLEKEZÓ AZ ÜTKÖZET UTÁN

A „dzsunka" erősebb, mint az angol hadihajó! Békésen megmarad a szingapuri kikötőben...

Dolgoznak lázasan a japán műszaki csapatok a szingapuri útszakasz akadályainak elhárításán

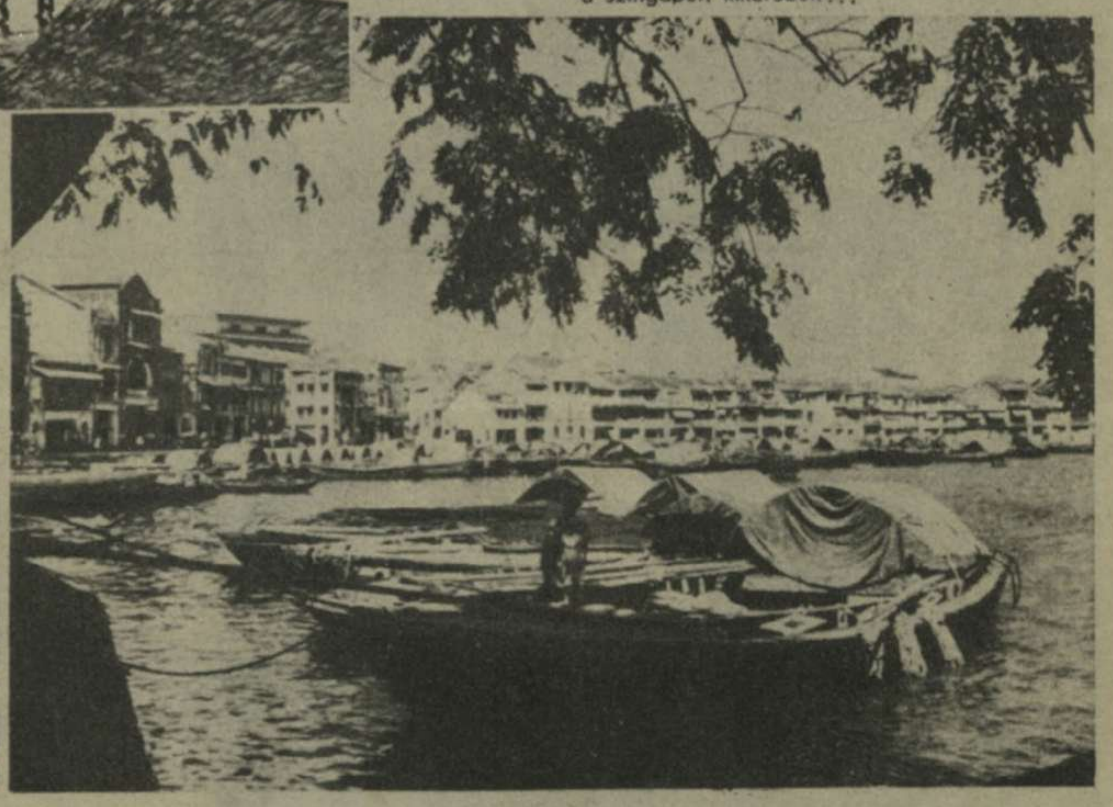

HARCBAN ELÖRE A ZÁSZLÓ UTÁN!

JAPÁN ARCA

A magyar nép mindig megkülömböztetett érdeklődéssel és az ősrégi múlt ködében sejtett rokonság meleg vonzalmával figyelte Japán felfelé ívelő történelmét s mélységes, tiszta örömmel fogadta megérdemelt sikereinek dicsőséges sorozatát. Az eredmények csodáján túl, az erő forrását, a népi és faji vonásokat, a történelem emberi arcokba vésett nagy titkát Magyarországon kutatják a legszívesebben s ezért közöljük örömmel gondosan válogatott képeinket a japán típusokról. Az arc a népi lélek, a faji tulajdonságok tükre, amelyből a halhatatlan tettek rejtélyes közereje sugárzik felénk...

„Kiszolgáltatottjai vagyunk egy háborús fajtának", — mondotta Churchill legutóbbi beszédében, — megfeledkezve arról, hogy egy évszázadon át Keletázsia volt kiszolgáltatva kényre-kegyre az angol gőgnek és kizsákmányolásnak és éppen ez az évszázad formálta a mai Japán kemény, harcos arculatát!...

A FŐNEMES.
A Fuzsivara-család tagja, ősei 1200 év óta fontos szerepet játszanak Japán történelmében és 500 év óta tanácsadója a családfeje a császárnak →

← A RIZSMŰVELŐ
20 év óta telepes Mandzsukuóban. 10 évig harcolt a kis rizsföldjéért. Vidám, erős fajta. Arcvonásain a küzdő ember derült magabizása mosolyog

BUDDHISTA PAP.
A lélek tükre az arc s a lélek távol jár a földi dolgoktól és behunyt szemekkel látja a végtelent... A bölcs kiegyensúlyozottság ül az arcvonásokon...

A FILMSZÍNÉSZNŐ.
Már hasonlít az arca, a mosolygása, a nyugati kolleganőkhöz s vidámragyogású mandulaszemei sem hatnak idegenül

A KÖZLEGÉNY.
A japán hatalom titka az egyszerű gyalogos. Határozott vonások, kemény szája, tisztánézésű szemek. A hűség és az értelmes engedelmesség arca... →

← MODERN JAPÁN LEÁNYOK.
Sokat dolgoznak, minden érdekli őket s a régi jó világról beszélő szülőknek elég sok gondot okoznak...

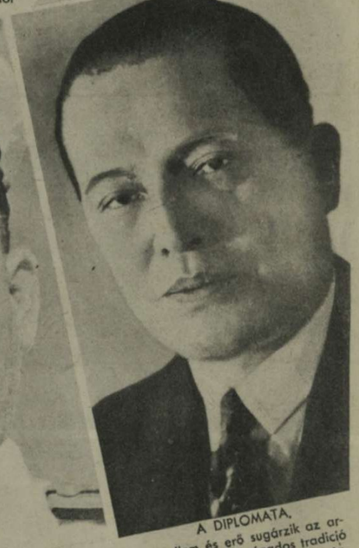

AZ ÖREGASSZONY.
95 év nagy idő! És még mindig tanít egy tokiói népiskolában. Szívós a japán fajta. A faji vonásokat az évtizedek meghangsúlyozzák...

→ AZ ÉPÍTÉSZ.
De ács is. Elvégzi a legnehezebb testi munkát és többe, dús faragások szépségeibe álmodja a kis japán patakokat. Megbízható, a munkájának él s rajongása az arcára vésődött

FÖLDMŰVESASSZONY.
Rendkívül elterjedt típusú ez az arc; széles, egészséges és a természet nagy adománya, az értelem tartja összhangban a vonásokat

A GAZDASÁGPOLITIKUS.
Nem a pénz, hanem a japán nép boldogulása érdekli. Mérnök, író, államférfi. Arca, koponyája, a testet öltött gondolkodás...

AZ ÍRÓ.
Szeme figyelve néz a világot. Kultúra és elmélyülés szépíti a keleti arcot.

A TÁBORNOK.
Hősiesség és tudomány, egyszerű katonaélet és bonyolult szellemi munka barázdálta meg ezt az arcot

A TENGERÉSZTISZT.
A pontosság, a mérés, a szám remek katonaarca: kemény, fegyelmezett, titokzatos, de csupa értelem

A DIPLOMATA.
Szellem és erő sugárzik az arcából; sok évszázados tradíció neveli erősre az új diplomatanemzedékben a váltózás és a gyors cselekvés megbecsülését...

A MÉRNÖK.
Fontos katonai támaszpontok kiépítésének tervein dolgozik. Koreai vér is folyik az ereiben, rendkívül intelligens s vállalkozó szellemű munkása a tudományának ↓

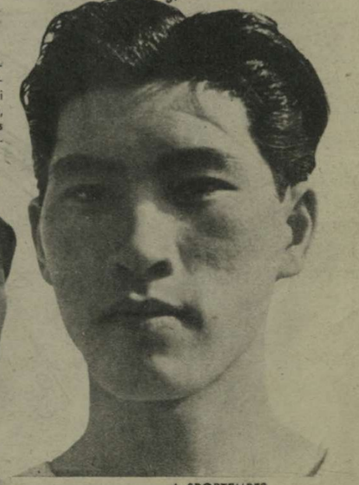

A SPORTEMBER.
Ősi testkultura virágzik Japánban csodálatos teljesítményekbe. Rá kell nézni erre az arcra s a sport ereiét és szépségét érzi önkéntelenül a figyelő

A GÉSA. →
Kiveszőfajtája egy régi életformának. Az ovális arc volt és maradt az igazi szépségideál Japánban. — A szemekben Kelet ismeretlen álma bujkál...

A KÉZMŰVES.
Ecsetkészítő az öreg. Komoly, méltóságteljes arc. Híres iparoscsalád sarja. A kézművesség megbecsült, előkelő foglalkozás Japánban

AZ EGYETEMI HALLGATÓ.
Édesapja földműves. Tipikus, rokonszenves japán arc. Ez az ifjú egész életében becsülettel elvégzi kötelességét... ←

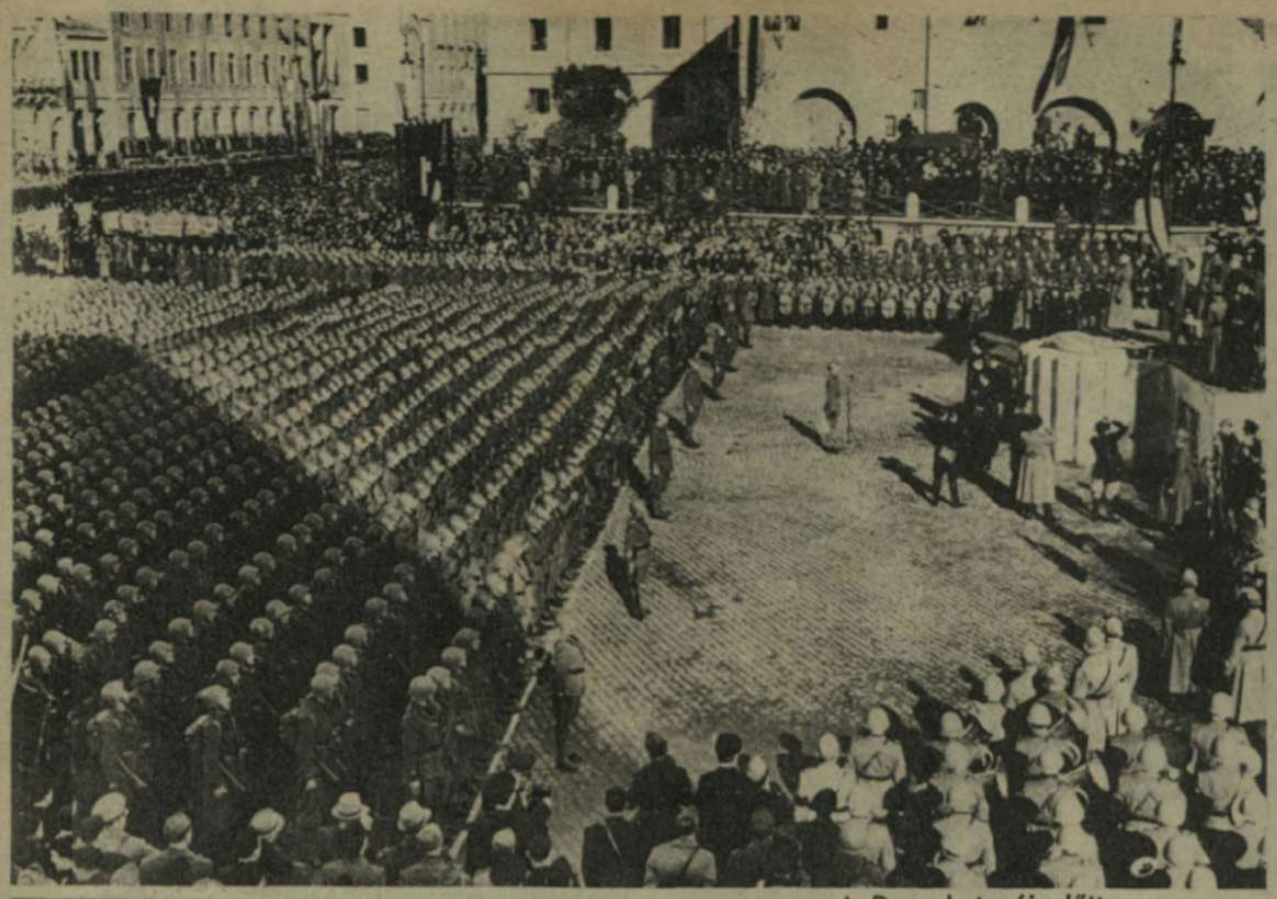

A Duce katonái előtt.

← AZ OLASZ TRÓNÖRÖKÖS LÁTOGATÁSA A HARCTÉRRE INDULÓ CSAPATOKNÁL.

A VELENCEI LAGUNÁKAT IS JÉG BORÍTJA EBBEN A HIDEG ESZTENDŐBEN. →

↑ LEHÁR FERENC LEGÚJABB ARCKÉPE.
A 72 éves nagy zeneszerző (jobbra), Mikes Ferenccel beszélget Berlinben.

Világ

QUISLING, az új norvég miniszterelnök, Terboven német kormánybiztos társaságában megszemléli a norvég csapatokat. ↑

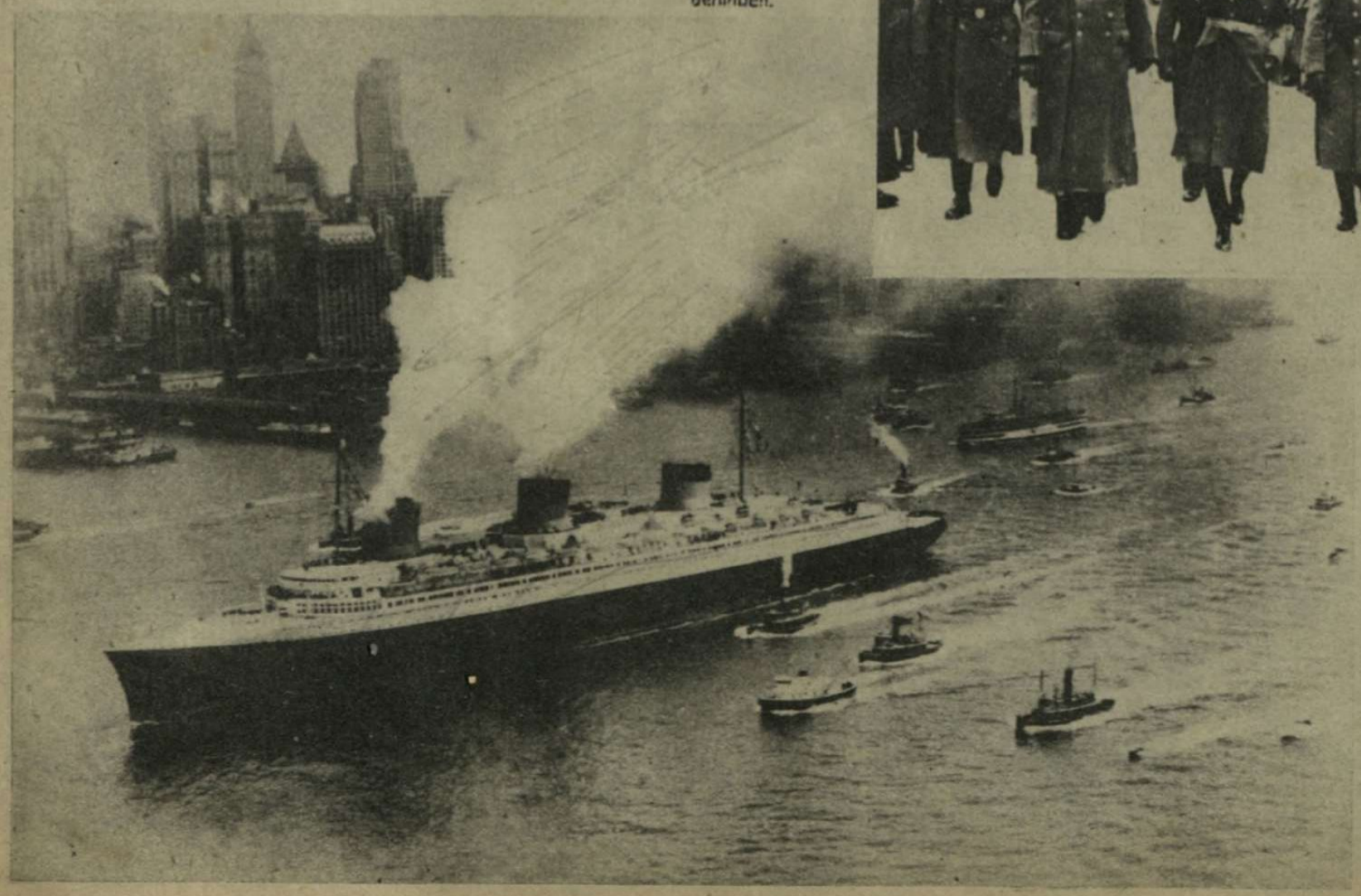

← **A NORMANDIE,**
a világ legnagyobb francia személyszállító hajója, amelyet amerikaiak jogtalanul lefoglaltak, titokzatos módon elégett New York kikötőjében. Franciaország jegyzékben követeli az Egyesült Államoktól az okozott súlyos kár megtérítését.

DR. TODT TEMETÉSE.
Hitler vezér és birodalmi kancellár megrázó beszédét mondja nagy munkatársának koporsójánál
(A Magyar Futár rádióképe)

← GUSZTÁV SVÉD KIRÁLY a stockholmi egyetem ünnepségein.

ALBERT SPEER → BIRODALMI MINISZTER, Todt mérnök utóda, a német munkaszervezés irányításában.

TAKÁCS VII. JÓZSEF, a hősi halált halt rendőr temetése a Kerepesi-úti temetőben.

Vasárnap

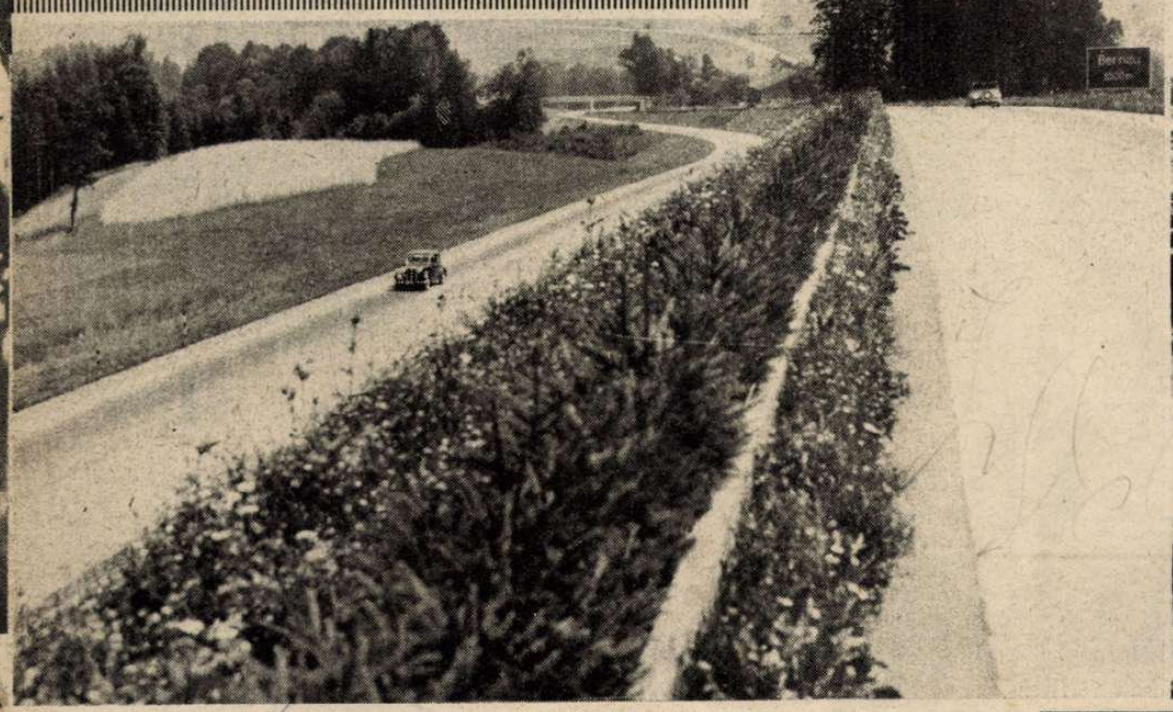

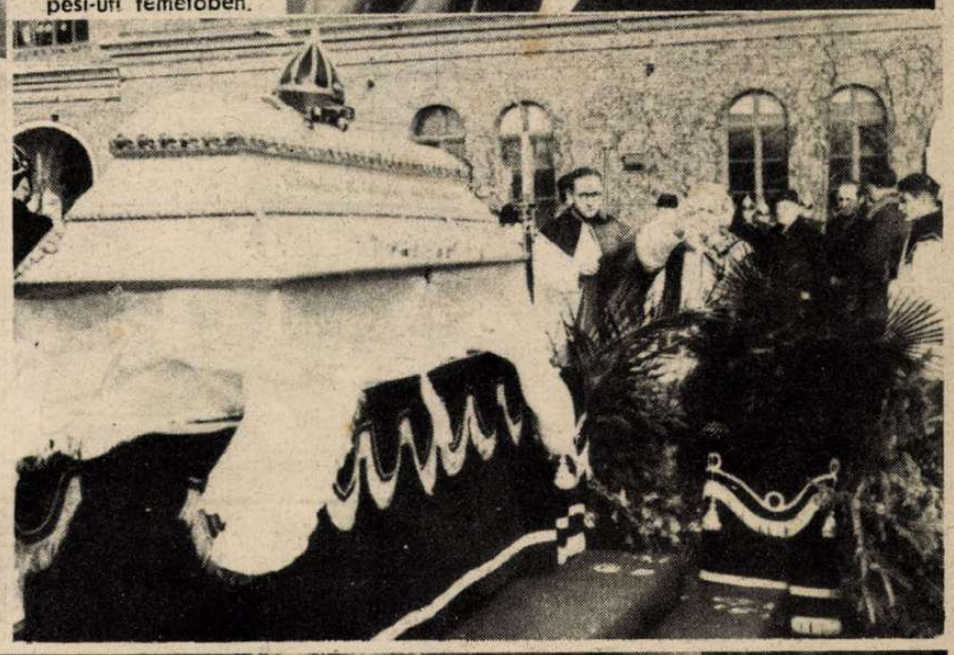

A BUDAPESTI NÉMET AUTÓ- ÉS VIZIÚT KIÁLLÍTÁSRÓL.
Felső képünk: a német birodalmi autóút egy festői részlete. Alsó képünk: a brémai kikötő.

CSENDŐRÖK ÁLLTAK DÍSZŐRSÉGET A VÁRBAN A CSENDŐRNAPON.
Képünkön a csendőrök őrségváltáskor átveszik az előző őrségtől a zászlót.

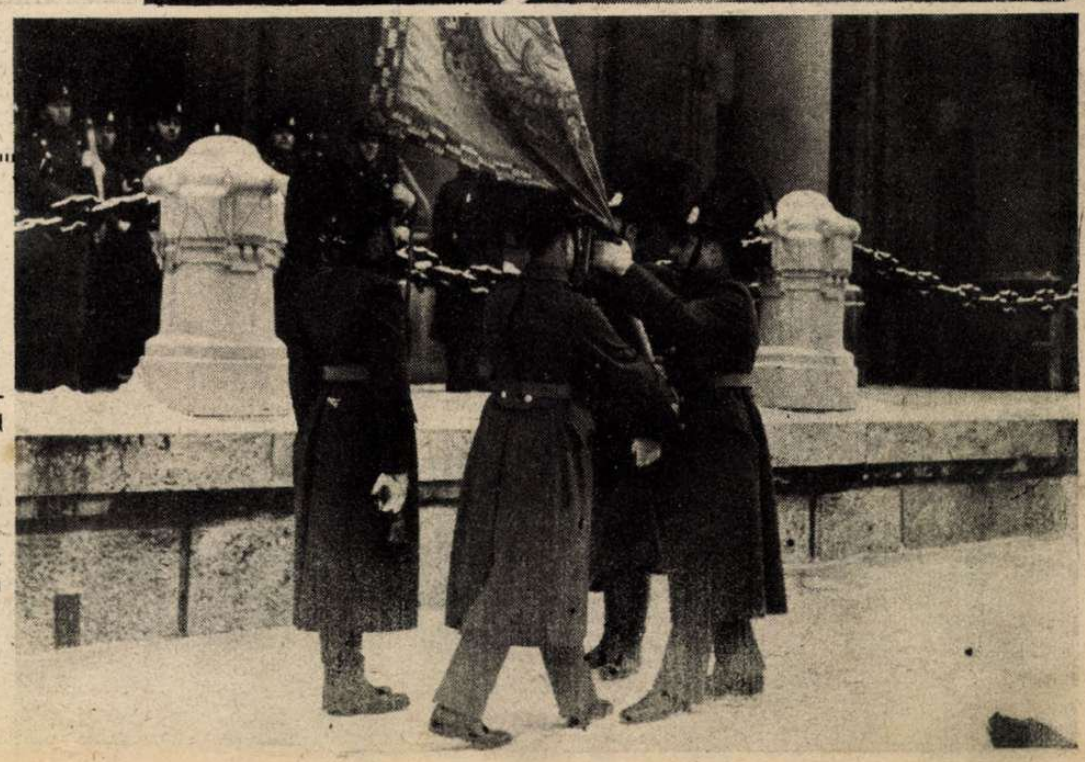

A hét legérdekesebb

Tűz, láng és füstfelhő Nauru szigetén a német páncélos támadása után

Ég a naurui foszfátbánya...

Képeink páratlan eseményt bizonyítanak. Egy német segédcirkáló, Délamerika megkerülésével kijutott a Csendes-óceánra s Ausztrália fölött, az Egyenlítő közelében megtámadta a brit Nauru szigetét, ahol a világ legnagyobb foszfátbányáját lángbaborította és tönkretette a modern raktártelepeket is. A foszfátot Anglia tűzbombák előállítására használta... A csodálatos haditény részleteit csak a háború után ismerhetjük meg!...

A VILÁGHÁBORÚ LEGREJTÉLYESEBB TENGERI HŐSTETTE!

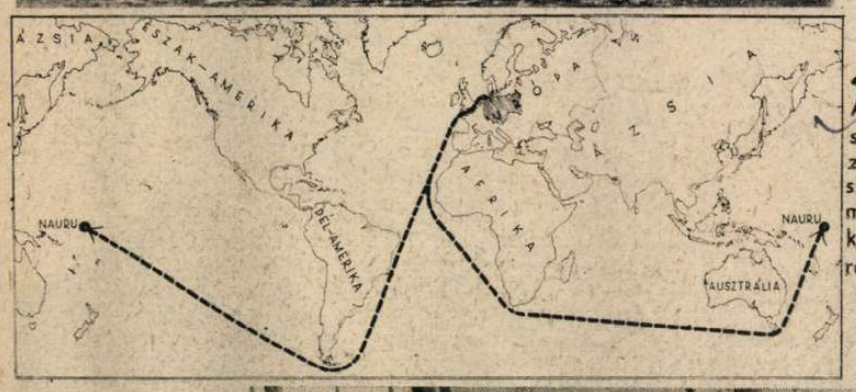

A német hajó valószínű útvonala a hazai kikötőtől Nauru szigetéig: Délamerika megkerülésével 28.000 km., Afrika és Ausztrália megkerülésével 30.600 km

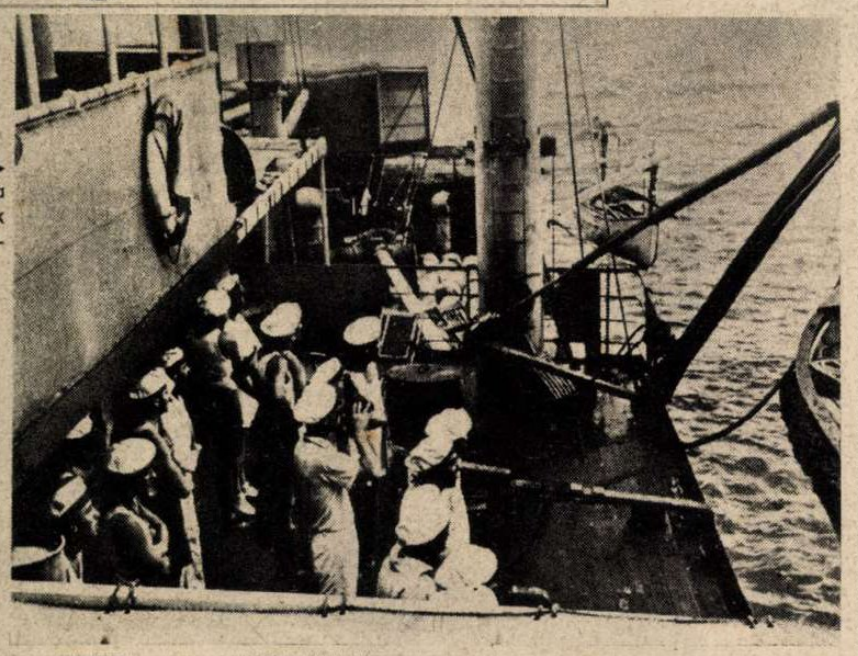

Feszülten figyelik a német tengerészek az ágyúzás hatását

Az óriás füstfelhők beborítják a támadó hajót is, amely bebizonyította, hogy a japán és német tengeri haderő — találkozhatik...

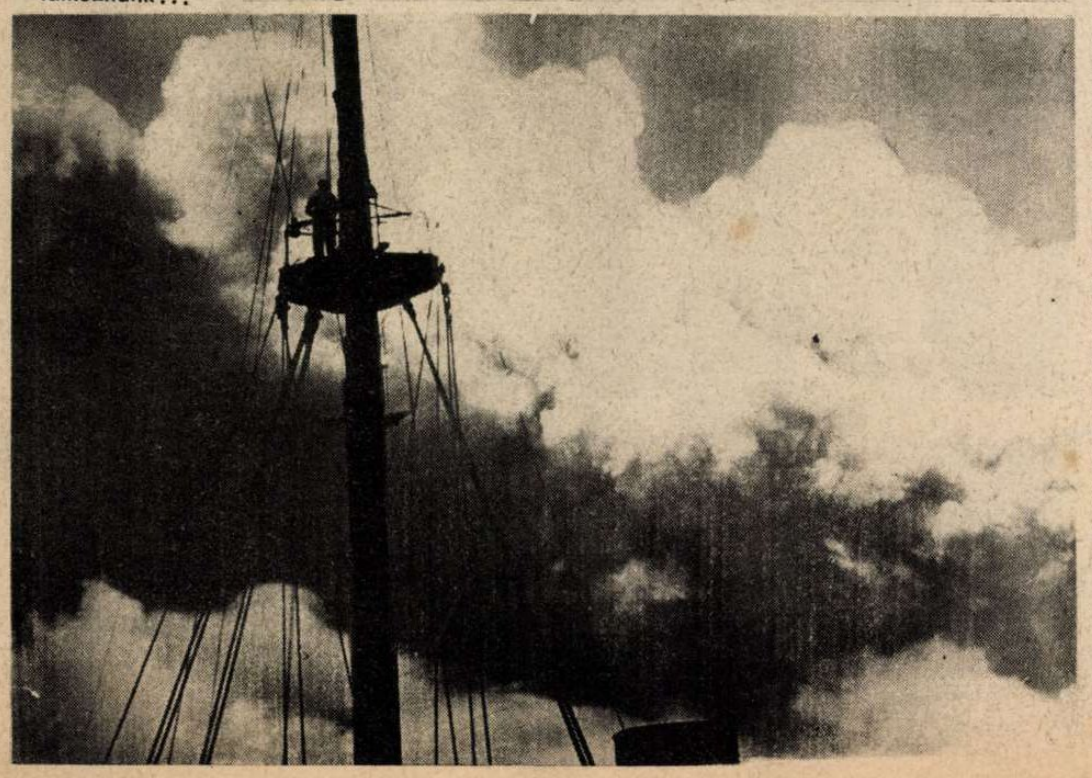

Leningrádi „kiképzés". A civil lakosság szétosztott nyomtatványokról addig olvassa a parancsot a vörös altisztek előtt, amíg álmában is el tudja ismételni!...

BANDAHÁBORÚT SZERVEZ A SZOVJET

A vörösök utolsó, halvány reménysége a tavaszra, a maradék emberállomány válogatatlan harcbaállítása. A városokban mozgósították az összes 16—55 éves férfiakat és a 16—45 éves nőket. Ezt a katonailag értéktelen tömeget próbálják most, minden nemzetközi törvény felrúgásával, partizán bandaharcokra kioktatni — néhány hét alatt...

Civilek tanulják a géppuskakezelést és a gránátdobást... Minden vörös bandaújoncra néhány órai oktatás jut. Ezzel a hordával akarják Európa tanult és fegyelmezett seregeit megtámadni...

képei

CSODÁLATOS ÉGI TÜNEMÉNYEK

A keleti harctéren történt. Szovjetvárosok bombázására indult egy német repülőraj. A levegő túltömötten tele volt nedvességgel s amikor megindult a harc a szovjetlégelhárító ágyúk és a harcigépek géppuskái között, a pilóták bámulva látták, hogy valóságos rácsozat keletkezik a levegőben fehér ködcsíkokból... A lövedékek röppályáján lecsapódott a nedvesség s a hófehér ködvonalak hosszú ideig csillogva díszítették az eget... „Feledhetetlen élmény volt" — mondotta a légi raj parancsnoka.

Harci repülők egy másik rendkívüli jelenséget figyeltek meg a szovjetfronton. Meghatározott, ritka légköri viszonyok mellett, a bombarobbanás helye körül óriás ködgyűrűk keletkeznek s percenként 333 méteres sebességgel rohannak tovább, de igen lassan foszlanak szét. Sorozatos bombázásnál a ködgyűrűk metszik egymást, a nagyságuk azonban feltűnően különböző...

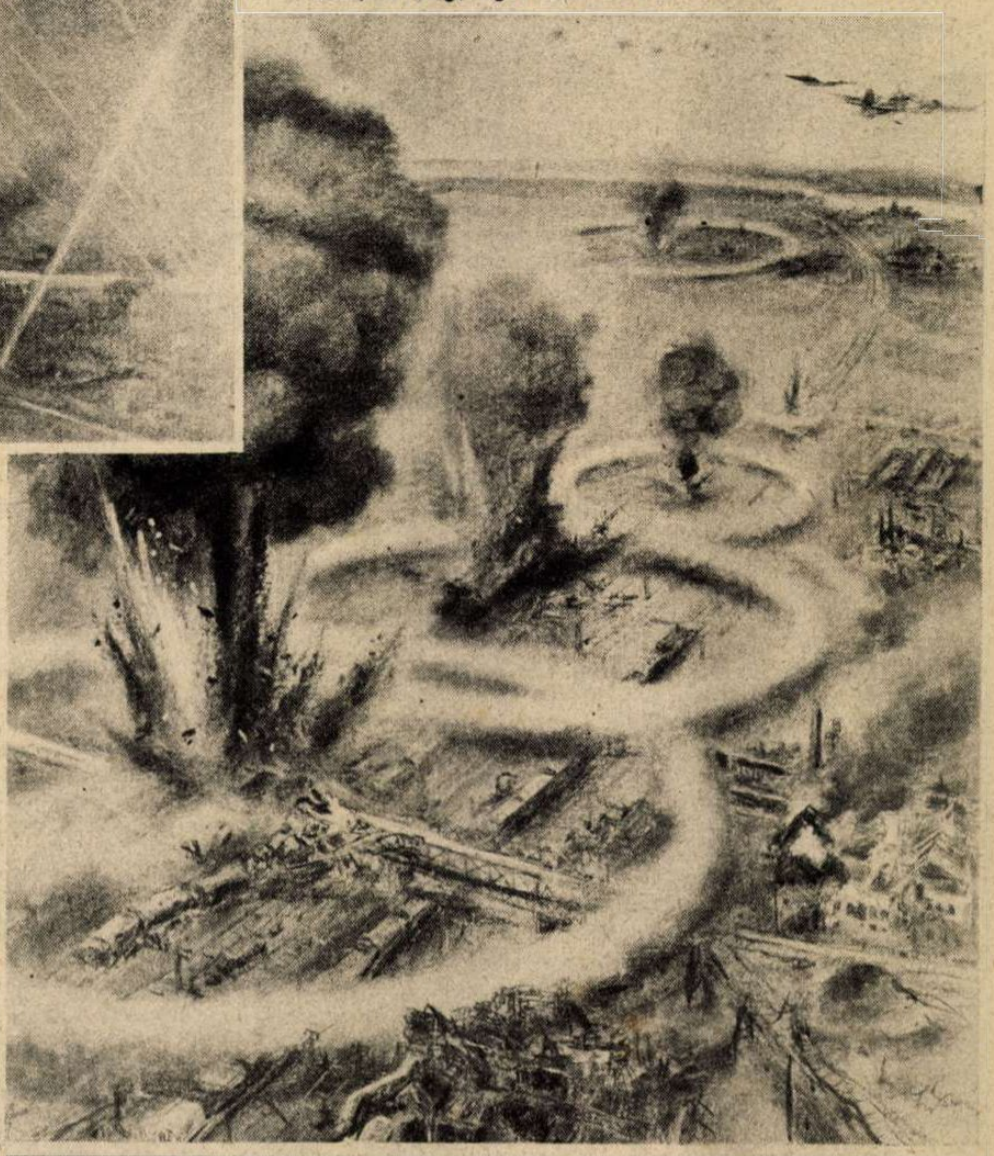

A KÉTSZEMÉLYES JAPÁN TENGERALATTJÁRÓ.

Az első hiteles kép a félelmetes fegyverről, amely amerikai csatahajókat süllyesztett el a hawaji kikötőben. Hossza 13 méter és két torpedócsöve van.

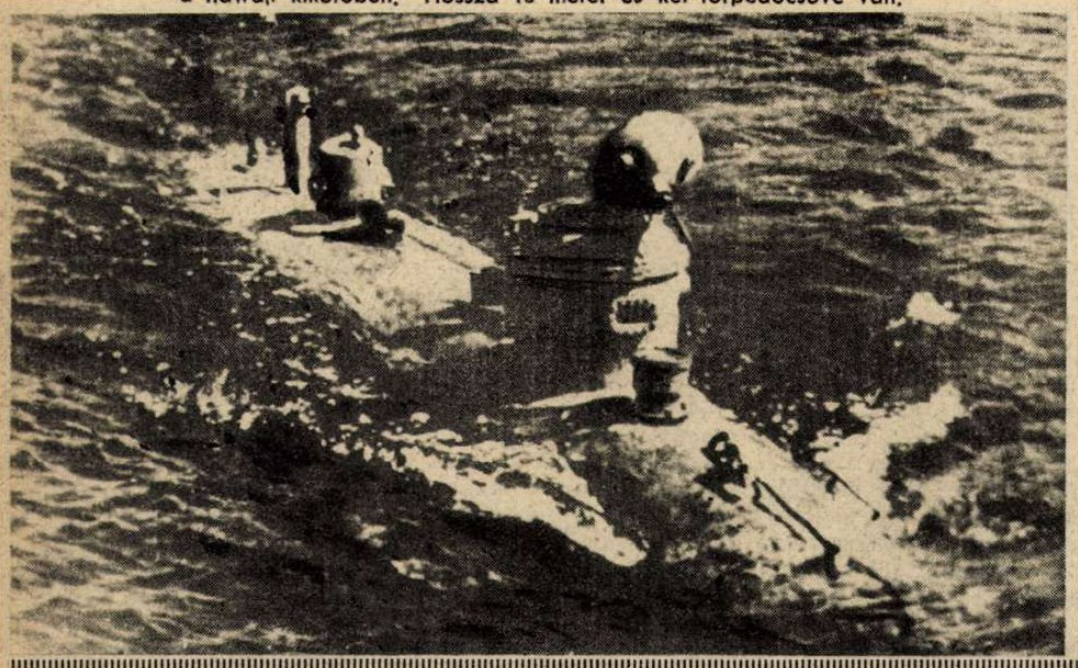

←

A KÍSÉRTETHAJÓ...

Ezt a szovjet aknarakó hajót egy stuka súlyosan megrongálta. A hullámok a német parti ütegek tűztávolságába hajtották s újabb sérüléseket szenvedett. Végül a dagály partravetette. Halottakat hordozott a roncs s csak nehány eszméletlen sebesültet sikerült megmenteni...

→

A SZAMURÁJ-ÚSZÓ

Hongkong és Szingapur elfoglalásának haláltmegvető, bátor katonája. A japán úszó osztagok fegyverrel s robbantóanyagokkal felszerelten, észrevétlenül közelítették meg az ellenséges partokat s biztosították a főcsapatok előnyomulását...

KATONABECSÜLET.
Egy elsüllyedt angol hajó legénysége német tengeralattjáróval találkozott a nyilt tengeren s a hajótöröttek élelmezést és orvosságot kaptak, hogy elvergődhessenek a legközelebbi kikötőig...

NÉMET GYORSNASZÁD ANGOL TENGERALATTJÁRÓRA VADÁSZIK AZ — ÉGEI-TENGEREN

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK ÉS

1942 február 15-én a déli órákban, Szingapur védőrsége felajánlotta a japánoknak a feltétel nélküli fegyverletételt... A világtörténelem fordított egyet korszakalkotó lapjain. A Föld népei, az ellenségek és a jóbarátok egyaránt megrendülten gondolnak és tekintenek Szingapur felé, ahol a sokszáz esztendős angol hatalmi rendszer elüszkösödött és elhamvadt a fellángolt háború tüzében. Izgató, regényes és felejthetetlen az ostrom minden részlete, de fölébük magasodik dermesztően a tény, hogy az *„angol birodalom szíve"*, az *„oroszlánváros"*, — a háromezer esztendős japán császárság kezébe került s a *hatalmi viszonylat Keletázsiában évszázadokra megváltozott!*

Néhány nappal a fegyverletétel előtt az angol sajtó még arról ábrándozott, hogy *Szingapur hónapokig ellenáll* s a japán seregeket elragadja a malária... Az ilyen gyermekes várakozás az elöregedő népek ártatlan szórakozása. *Anglia jósolt és Japán cselekedett.* A johorei tengerszorost páncélos bárkák szelték át s a szingapuri-sziget északi partvidékét pokoli zárótűzzel árasztották el a japán ütegek. Zuhanóbombázók verték vissza az előretörő angol hadosztályokat. Kézigránáttal és lángszórókkal támadtak a japán csapatok az angol erődökre. Az egyik helyen jelentéktelen kis osztagok magukra vonták az angol főerőt, hogy valahol máshol sikerülhessen a komoly partraszállás. Sűrű, mesterséges köd gomolygott a parti csatatereken s csak a végső eredmény világosodott ki a ködfelhők közül... Bukit Timah 177 méteres magaslatát szuronyrohammal foglalták el a japánok. A szeletári haditengerészeti kikötőt két napig dühöngő gyilkos közelharcban szállták meg a Tenno katonái. A johorei töltést kétszer is szétlőtték a 34 centiméteres angol ütegek, de a japánok a leghevesebb ágyútűzben kijavították a széles réseket s harcikocsijaikat előrevetették a város ostromára. A víztartályok körül lépésről-lépésre verekedte ki a győzelmet a japán gyalogság s Szingapur belsejében a lakóházak között ütköztek meg a harckocsik. *A végítélet tüzes vihara zúgott végig a városon.* A japán bombázógépek légiellenállás nélkül rombolták szét az erődöket s gyújtották fel a hatalmas raktárakat. Milliónyi ember próbált kétségbeesetten menekülni a világ minden tája felé, de a kikötőkben útrakészen álló szállítóhajókra bombaeső hullott a magasból. Egymásután hallgattak el az angol erődök ágyúi... Kigyulladt a város, leégett a kormányzósági palota, égigérő fáklyák lobogtak az északi külváros magánpalotáinak előkelő negyedében. Nem volt nappal és nem volt éjszaka. Rengett a föld, áttüzesedett a levegő, fogyott ijesztően a víz, az élelem, fogyott *az indus* és a *kínai katona*... Minden ház megtelt jajgató sebesültekkel s amikor a városvédelem már tisztán és egyedül az angol és az ausztráliai csapatok roskadozó vállaira nehezedett, — *valahol felröppent messzevilágítóan a megadást bejelentő fehér zászló...*

Szingapur elestének következménye még beláthatatlan. Az első és a legfontosabb katonai következmény *a maláji félszigeten összezsúfolt japán haderő felszabadulása és felhasználási lehetősége Burma és a holland-indiai szigetcsoport ellen! Rendkívül gyors, határozott és meglepő új hadműveletek várhatók a rangooni előtérben, ahol a japán csapatok már legyőzték a legfontosabb természeti akadályokat s bizonyosra vehető a gigantikus méretű támadás Szumatra és Jáva ellen. Szumatrába máris ejtőernyős japán egységek szállottak le és felvették a sikeres harcot a hollandindiai védelő ellen.* Szumatra támaszpontjainak bombázásánál 67 holland és amerikai repülőgép lelövését jelentik. *Szingapurtól délre a japán repülők megtámadtak egy hatalmas hajókaravánt és elsüllyesztettek 32 hajóegységet!* A *Malakkai-szorost* a japánok teljesen elzárták s Holland-India fővárosát, *Batáviát* óriás arányú légitámadás ejtette rémületbe. *Celebes* szigetén erős japán csapatok szálltak partra és észak felé nyomulnak előre. *Ausztrália* partvidékén 150 kilométeres mélységben elrendelték a szigorú elsötétítést. *Keletázsiát a japán fegyvertények láza remegteti meg.* Az angolszász és a holland uralom alatt élő őslakók a közvetlen tapasztalat hiedelmével érzik gőgös uraiknak gyöngeségét és Japán bebizonyított erejét. *Százmilliónyi embertömeg lelkiátváltozása készíti elő az új keletázsiai rendet, amelynek megteremtésében Japán lesz a fajrokon népek elismert és jogosult vezére.*

A világgazdasági csereviszony, az áruforgalom megszokott rendje és a nemzetközi kereskedelem súlypontja forradalmi módon megváltozik. Szinga-

GÖRING LÁTOGATÁSA SZICILIÁBAN

A legvitézebb repülők kitüntetése.

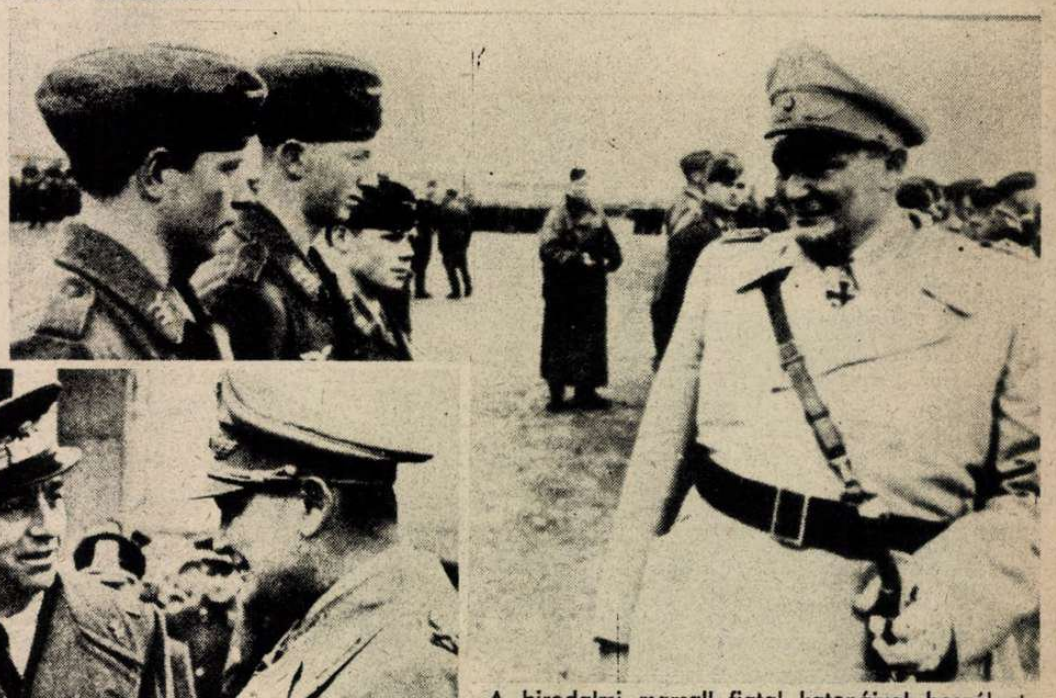

A birodalmi marsall fiatal katonáival beszélget.

Masceratini (balról) és Ranza olasz tábornokok elbúcsúznak Göringtől.

Nr 5 Berlin C 3149 234 14/2 1430 =
Magyar Futar Postafiok 37 , Budapest 2 =

ROMMEL MEGLÁTOGATJA AZ ÚJONNAN ELFOGLALT KIRENAIKAI TÁMASZPONTOKAT

(A Magyar Futár rádióképe)

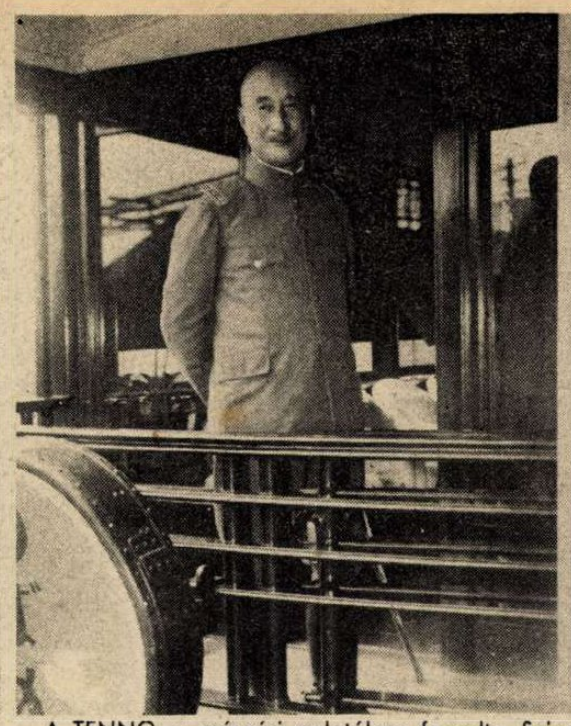

A TENNO a császári palotában fogadta Szingapur bevétele után a hadsereg és a haditengerészet tisztjeit és császári kézirattal tüntette ki Terauchi grófot (balra), a Csendes-óceán déli részén küzdő valamennyi haderő, és Yamamoto tengernagyot, (jobbra), valamennyi japán tengeri haderő főparancsnokát

ÚJ FORDULATOK

purnál Anglia elveszítette világhatalmi állását s a jövőben már csak az Amerikai Egyesült Államok előretolt állása lehet, ha ugyan ezt a méltatlan szerepet a megacélozott európai erők ideig-óráig játszani engedik ...

Anglia

külpolitikája végzetesen a cselszövések és a diplomáciai játékok posványába fullad. Szingapur szörnyű ostromának napjaiban *Wavell Indiában kísérgette tapogató útján Csangkaisek kínai tábornokot!* A keletázsiai angolszász haderő főparancsnoka Delhiben szórakoztat egy milliókkal megvásárolt kínait, amikor bajtársai ezrével hullanak el a reménytelen küzdelemben ... *A londoni sajtó avval dicsekszik, hogy Szingapurban és Burmában kínai hadosztályok segítik meg Angliát s hogy a kínai kommunista vezérek verbuválják az ágyútölteléket, a szerencsétlen kulikat a brit birodalom szolgálatára ...*

Dalton gazdaságügyi miniszter avval vádolja Franciaországot, hogy üzemanyagot és harcikocsikat engedett át Északafrika francia részén Rommel hadseregének s az Egyesült Államok kormánya már jegyzékben próbálta meg Franciaország megfélemlítését. *Nyilvánvaló, hogy ez a csúnya játék a nyugatafrikai partokon tervezett angolszász betörés előkészítését leplezi! Nyugatafrikában máris nagyobb angol csapatok szállottak partra s Freetown és Dakar között angol és amerikai hadihajók gyülekeznek és cirkálnak ...*

Churchill előkészítette az angol parlament titkos ülését az angol hajózási kérdések megbeszélésére s a kiszivárgó hírek szerint Churchill mindenáron azt akarja bebizonyítani hiveinek, hogy *egy norvégiai partraszállással kellene megkönnyíteni és feloldani a jelenlegi holtpontos helyzetet ...* Churchill igyekvése teljesen érthető, mert a Moszkvából hazatérő *Cripps* túlsokat beszéltet becses személyéről s elhomályosítja a sajtóban is Churchill népszerűségét. Cripps a birstoli, nagy port felvert beszédében kijelentette, hogy *Anglia szégyelnivalóan keveset áldoz a végső győzelemért s a véres labdamérkőzésen a lelkes közönséget képviseli ... „Ha a szövetségesek győznek"*, — mondotta Cripps, — *„Szovjetoroszország lesz a legnagyobb európai hatalom, amely a háború végén majd Berlinben székel ..."* Erre a beszédre adott méltó választ *Franco* tábornok, a spanyol államfő, amikor kijelentette, hogy *egymillió spanyol katona hajlandó megakadályozni a vörösök Berlin felé való menetelését, — amire természetesen sohasem kerülhet sor!*

A szovjet biztatásának aljas játékát Cripps beszéde nyomán Amerikában is tovább szövögetik. A *Chicago Tribune* írja: *„Ha Németország háborút veszít, Szovjetoroszország lesz az úr Európában ..." A világ nagytőkései, az angol és amerikai milliomosok, a nemzetközi kizsákmányolás vámszedői egy olyan angolszász—zsidó uralomról ábrándoznak, amelyben Európát kiadják albérletbe a pánszláv hatalmi bódulattól megrészegedett moszkvai kom-*

YAMASHITA TÁBORNOK, A SZINGAPURI GYŐZŐ.

A Szingapur ellen harcoló japán csapatok főparancsnoka, Yamashita tábornok, akinek kezébe a várost védő brit csapatok letették a fegyvert. A tábornoknak legendás híre van csapatai között; amikor a japán csapatok átkeltek a tengerszoroson, Yamashita tábornok türelmetlenségében a vízbe vetette magát és úszva tette meg az út utolsó részét: elsőnek ért partra Szingapur szigetén!

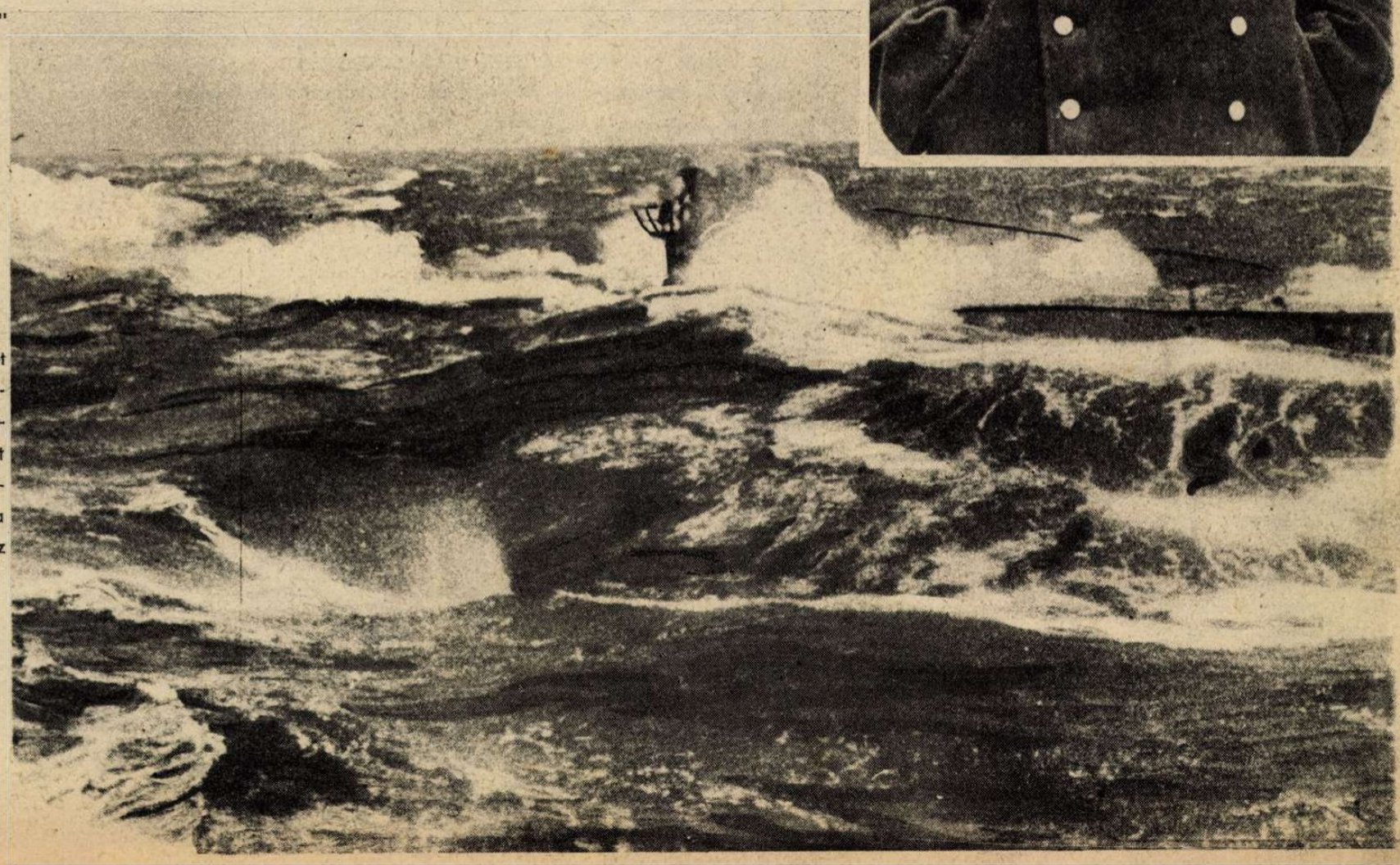

VIHAR
AZ ATLANTI-ÓCEÁNON.

A tengeralattjáró hosszú testét ellepik a vad hullámok s tajtékozva csapnak fel az őrtoronyra. Az őrtálló matrózokat mint a pelyhet ragadná magával a lezúduló víztömeg, — ha nem lennének az acélkorláthoz szijjazva ...

munistáknak. Egész Európát akarják Litvánia sorsára juttatni, ahol a szovjet egy esztendő alatt 60.000 férfit, 20.000 asszonyt és 7000 gyereket gyilkoltatott halomra!

A nagy terv végrehajtásához most már csak a győzelemre volna szükség, amelynek receptjét a multheti sajtókonferencián fölényes polgári és demokrata tudással már összeállította Roosevelt elnök a következőképen: *„Legfőbb feladat a lassú visszavonulás... Később a támadók segédeszközeinek megsemmisítése lesz a feladat, még később a közös angolszász erőforrások kihasználása és legkésőbb a támadás a gyűlölt ellenség tökéletes szétverésére..."*

Európa boldog lehet, hogy ilyen világrengető haditervet szőnek ellene...

A szovjetfront

semmi jelét sem mutatja a vörös győzelmi lehetőségeknek s a moszkvai hadijelentésekről is lekopott a pár héttel ezelőtt fényeskedő bizakodás. Tartózkodnak már a könnyelműen dobált helységnevek közlésétől és sűrűn emlegetik, hogy *a németek friss és nagy tartalékokat vetnek harcba...* A londoni sajtó megütközéssel közli a szovjet elnökének, *Kalininnek* mondását, amely szerint *„nem szabad azt hinni, hogy a Szovjetunió legyőzheti Németországot..."*

A szovjetfronton enyhült kissé a hideg. *A vörös hadsereg támad az egész vonalon, de gyöngül az ereje.* Az elképzelhetetlen veszteségekről néhány szám halvány fogalmat ad: *A 269-ik német hadosztály négy hét leforgása alatt 120 szovjet támadást vert vissza; — február első hetében a szovjet 250 repülőgépet vesztett; — a finnek megsemmisítették a 367. szovjet hadosztályt, 145 foglyot ejtettek, de az 5 kilométer széles arcvonalon 3775 vörös katona holttestét számolták össze; — a Donec-arcvonalon egyetlen német hadtest szakaszát 7500 szovjet katona holtteste borítja, a foglyok száma azonban csak 1639 fő!...*

Az arcvonal különböző szakaszain *újra katlanok képződtek,* amelyekben tekintélyes szovjet erők morzsolódnak fel. A középső szakaszon egy nagyobb szovjet egység bekerítése sikeresen halad előre. A német légiosztagok hevesen bombázzák a vasútvonalakat és a szovjet csapatösszevonások főbb pontjait. Az olasz légierő 48 óra alatt 21 szovjet gépet pusztított el veszteség nélkül. *Leningrád közelében óriási erőkkel végrehajtott kitörési kísérletet vert vissza a német hadsereg.* Kronstadt bombázása változatlan erővel folyik s a Donec-medencében a tengelyhatalmak csapatai kemény harcokban folytatják a megkezdett előnyomulást. *A szovjet egy helyben tiporja a véres földet s így várja meg a tavaszt, sorsának komor fordulóját...*

A tengeri uralom

most már rohamosan csúszik ki Anglia kezéből! Megtörtént a lehetetlennek mondott csoda: *német hadihajók fényes nappal áthajóztak a doveri úton egy francia kikötőből az Északi-tengerre! Ciliax altengernagy parancsnoksága alatt, a Scharnhorst, a Gneisenau csatahajók és a Prinz Eugen cirkáló néhány tengeri mérföld távolságra Portsmouthtól, a legnagyobb angol hadikikötőtől és órákig látótávolságra az angol partoktól, büszkén végigszelte a La Manche csatornát és elérte rendeltetési helyét egy helgolandi támaszponton.* Az angol hadiflotta nem merészkedett harcba bocsátkozni és az érintkezést felvevő egységek közül a német kötelék *elsüllyesztett 2 gyorsnaszádot, egy rombolót és egy másikat felgyújtott.* A flotta a légierőt hívta segítségül s a hajók fölött kifejlődő *légiharcban 62 angol repülőgép pusztult el.* Angliában sohasem tapasztalt izgalmat keltett ez a bámulatos esemény, amely a német hadiflotta dicsőségének legszebb lapjaira tartozik. Az angol admiralitás már olyan sokszor bejelentette a Gneisenau és a Scharnhorst felgyujtását, szétlövését és darabokra aprítását, hogy az angolok méltán látnak kisértetet a csatorna vizein...

A német tengeralattjárók az Atlanti-óceánon 8 hajót, 50.500 tonnát süllyesztettek el, ebből 34.500 tonnát újra az északamerikai partok előtt. A hét végéig az Atlanti-óceánon újabb 26.500 tonna hajóür elsüllyesztését jelentették és az angol hajózás rendkívül súlyos veszteségeit a Földközi-tengeren. Egy angol hajókaravánt sikeresen megtámadtak az olaszok és használhatatlanra roncsoltak egy nehéz cirkálót. A szétvert egységeket utolérték a német harcigépek is. Egy 7000 és egy 8000 tonnás gőzös elsüllyedt, egy angol cirkáló bombatalálattól fél oldalára fordult, egy romboló pillanatok alatt elérte a tenger fenekét és Tobruk közelében egy 10.000 tonnás gőzöst nyelt el a hullámsír. *Nyilvánvaló, hogy a tengelyhatalmak légiereje az amerikai partokon kereskedelmi hajókra vadászik, az Atlanti-óceánon és a Földközi-tengeren pedig elsősorban az angol hadihajókat támadja. Sohasem pusztult el aránylag rövid idő alatt annyi egysége a büszke angol flottának, mint az utolsó három hét alatt!*

Északafrikában

heves felderitő csatározások folynak. Olasz légi kötelékek *Alexandria* kikötőjét is megtámadták s szünet nélkül bombázzák a nilusi hadsereg ellátási vonalait. Január 31 és február 10.-e között 67 angol repülőgép a nagy összecsapások áldozata. *A háború kezdete óta 8700 angol repülőgépet pusztítottak el a német fegyverek 1800 saját gép elvesztésével. Az olasz mérleg ugyanezt az arányt mutatja s a tengelyhatalmak légi fölényét Churchill negyedévenkint megismételt ígéretei nem tudják megváltoztatni.*

Az eurafrikai térben a küzdelem súlypontja a a Földközi-tengerre esik. A legújabb hírek szerint *Gibraltárba* erős angol hajóhad érkezett, pótolni az utolsó napokban elszenvedett rendkívüli veszteségeket. *Anglia mindenáron biztositani akarja a Földközi-tenger és a Szuezi-csatorna használatát, mert világháborús feladatainak ellátásában végleg öszeroppan, ha a távolkeleti útvonal támaszpontjait elveszíti. Északafrikában nem a homokbuckákért folyik a harc, hanem a Földközi-tenger déli partvidékéért, amelynek uralma nélkül Anglia a háború elhúzását sem remélheti.* A tengelyhatalmak támadása a katonai rendszeresség megbonthatatlan erejével sűrűsödik a Földközi-tengeren s nincs messze az idő, amikor a végső leszámolás napjai is elérkeznek. Anglia új mérgeket kotyvaszt a diplomácia boszorkánykonyhájában, Németország és Olaszország pedig fokozódó erőfeszítéssel készíti elő a tiszta és becsületes fegyverek győzelmét. *Az erkölcs, a kultúra és a jövendő a tengelyhatalmak fegyvereinek diadalát követeli!*

A FEODOZIAI KIKÖTŐBEN LÉGI BOMBÁVAL ELSÜLLYESZTETT SZOVJETHAJÓ
(A Magyar Futár rádiókéve)

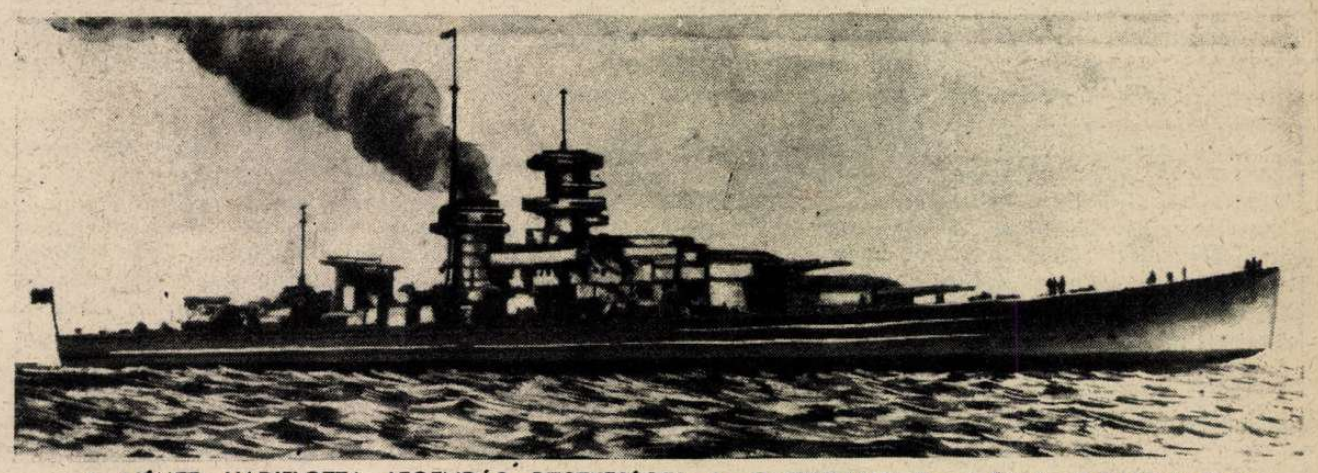

A NÉMET HADIFLOTTA LEGENDÁS BÜSZKESÉGEI: A „GNEISENAU" (fenn) ÉS A „SCHARNHORST", melyek a kísérőhajók és repülőgépek támogatásával az angolok szemeláttára vonultak végig a Csatornán

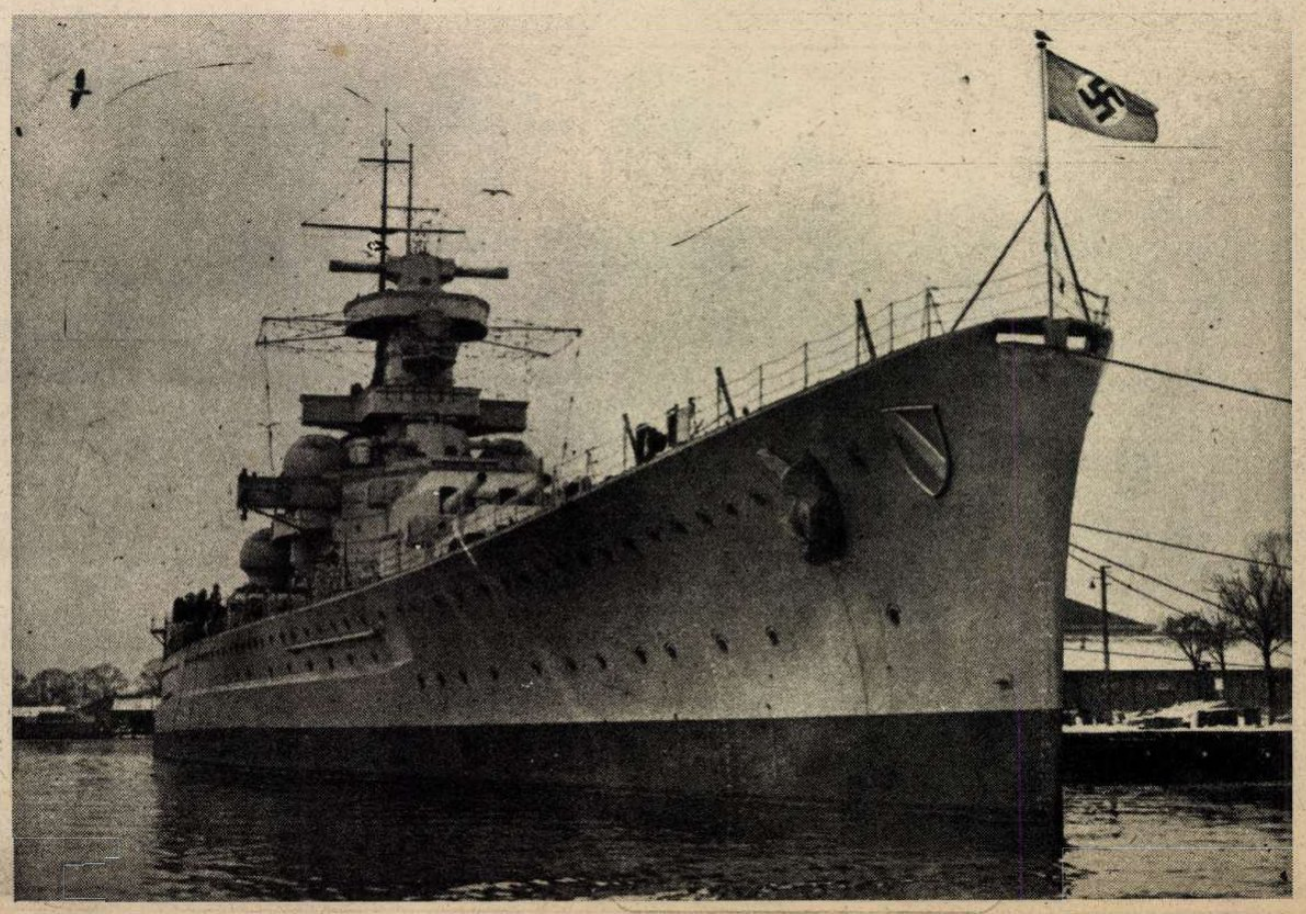

A LIBIAI CSATATÉREN

ROMMEL VEZÉREZREDES ÁTNYUJTJA AZ ELSŐ OSZTÁLYÚ NÉMET VASKERESZTET A LEGVITÉZEBB OLASZ BAJTÁRSAKNAK.

Baloldalt Rommel, jobboldalt elől a kitüntetett Bastico tábornok, középen vezérkari főnöke, Gambara tábornok, közöttük Calvi tábornok, az olasz király veje...

ROMMEL VEZÉREZREDES
olasz bajtársaival megbeszéli a hadihelyzetet

ROMMEL VEZÉREZREDES
maga is tolja a kocsiját, ha kátyúba ragad.

MEGÉRDEMELT PIHENŐ AZ ÉSZAKAFRIKAI PÁLMÁK ALATT.
Az ellenséges repülőgép sem tudja felfedezni a sátrat az oázis szélén.

VIDÁM REGGELI A PÁNCÉLOS TETEJÉN.

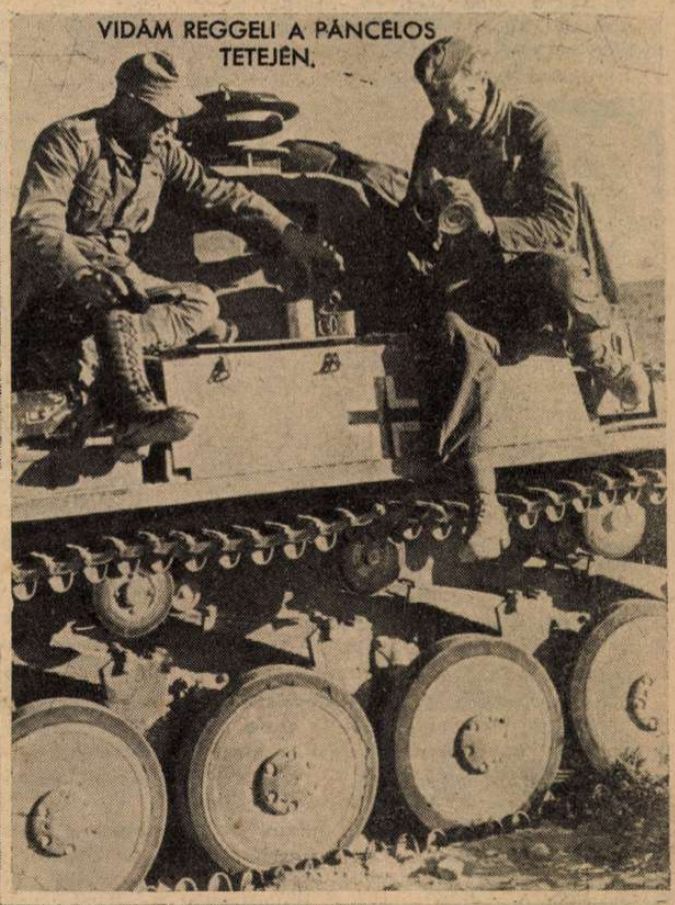

A BOLDOG OLASZ REPÜLŐ
beszámol a 8. angol gép lelövéséről Afrikában.

„NINCS ÉNNEKEM SEMMI BAJOM..."
Hippke professzor, egészségügyi tábornok szemléje a szollumi szakaszon. Az afrikai hadtest fiatal katonája vidáman jelenti, hogy szolgálatképes, pedig valóságos pokol most a harc s a halál vállalása a zászló becsületéért...

A VISSZAFOGLALT BENGHÁZI KIKÖTŐ.

RÉGI MAGYAR VILÁG

A nemzet árváinak kell neveznünk azokat az ágról szakadt, jobbágy családból származó magyar fiúkat, akiket a református egyház lelkészei és eklézsiái már *száz év előtt is* kiválasztottak az elhagyatott magyar tanyák világából, s közadakozásból eltartott *«alumnus» diáknak* elküldték a collegiumokba és főiskolákra.

Ami emlék ezekről a collegiumi napokról írásban, szóban fennmaradt, tele van a fiatalság törhetetlen életkedvével és kedélyével, csupa kedves humor az egész, pedig ez az élet *az embertelen nélkülözések hosszú láncolata volt* ... Nem a pestbudai *«arszlánok»* léha világa volt az igazi magyar légkör, hanem e másik tiszta életű, kemény munkájú, feltörekvő réteg jelentette a nemzet színe-javát s amikor türelemmel és nevetve tűrt nyomorúságukról emlékezünk meg, úgy tekintünk vissza a régi diákokra, mint a mai java középosztály őseire ...

A collegium felnőtt, — s iskola idejének vége felé járó — diákja *legációba ment*, ami annyit jelentett, hogy nagy ünnepnapokon fellépett a kis falusi templomok szószékére és onnét prédikált szüleinek és parasztfestvéreinek. Az eklézsia módosabbjaitól pedig kisebb-nagyobb adományokat «rekvirált» s ezzel enyhítette a collegiumi nyomort.

A száz év előtti lapok számtalan ilyen legációs levelet közölnek, melyekből — innét-onnét összeszedve, — időrendben elmesélhetjük, — a szereplőknek úgyszólván saját szavaival, — hogy hogyan folyt le a százév előtti paraszt-diákéletnek ez a kalandos eseménye.

«... Amikor felderült az óhajtva várt választás nagy napja, s a diákok csoportosan tódulnak a választó szoba elébe, sorra vevén el mindenik, a már kiszemelt eklézsiát, ha ugyan az előtte való. — csupa viccből, — el nem kaparintotta orra előtt. És másnap kiindulnak az iskolából, hangoztatván Nagy Imre *«Indul nagy útjára az árva deák»*-ját ...»

Az utazás természetesen *gyalogszerrel* történt az akkori szörnyű, magyarországi utakon, s estére szállást keresni betértek, — mondjuk, — az *ecetes csárdába.*

Erről a csárdáról már levél számol be:

«... Hogy az Istennyila ütötte volna le azt a rossz csárdát, mikor belementünk, annyi nyomort még egy csomóban nem értem. Bora valóságos ecet volt, úgy, hogy egy kortyra olyan kicsi lett a szám, mint a nullás gyűszű, s emellett se szalmája, se szénája, se ágya, amire fekhettünk volna. Én a földön feküdtem, vánkosom a megfordított ivópad, Illancs egy kemény tölgyfa padon feküdt, Durnyó egy keskeny padon, mire csak féloldala fért, felé pedig lelógott onnan. Nem tudtunk aludni, mert a prücsköt is megettük volna, olyan éhesek voltunk.»

Másik éjszakára másik csárda:

«... Hideg borzadás futott végig a gondolatra, ha nem talál lenni semmi ennivaló. Félve kérdeztük a csaplárost, *«van-e kenyér, van-e szalonna»* s nem tudom kimagyarázni azt az érzést, ami megszállt a csaplárost ezen feleletére: *«van ...»* Tudom, farkasok a csikót nem falják fel hamarább, mint mi az elibénk tett félnél nagyobb kenyeret. *Szeme-szája elállt szegény csaplárosnak, mikor a szalonnával belépett, mert körmünk között csak diónyi kenyér volt.* Soha életemben barna kenyérből olyan jóízűt nem ettem. Másnap kocsit fogadtunk, hatan vagy öt mérföldre, mert meguntuk az apostoli lovaglást, s midőn kifizettük a kocsist, hatunknak maradt négy garasunk. De beértünk egy faluba, ahol a papunk kérdi, *nem féltünk-e a hires rablótól, Milostól, hogy elveszi a pénzünket.* Nem biz mi, feleltünk, mert nincs többünk egy-egy átkozott krajcárnál.»

A legátus végre eléri a választás útján számára jutott falut:

«... Alljunk ki a falu végére, hol két vándor térdig sáros nadrágban cammog a falu felé, egyik kösög kalapban, a másik iszonyú butyorral a hátán. *Ez a legátus az inasával ...»*

A legátus inasa a *«terhes»*, egy kisebb diák, akinek dolga, hogy a nagyobbik után vigye a batyut. Ilyen batyukkal járták akkoriban a zsidók is a falukat, hogy saját maguk számára elkezdjék a gyűjtést, amiből később emeletes házak lettek. A legátus batyuja viszont abban a járatban volt, hogy emberismeretet, látókört és művelődést gyűjtsön a nagy magyar közönség számára.

Mert emberismeret szerzésére az ilyen utazás módfelett alkalmas volt. A végcélt jelentő faluban a legátusnak mindig a falusi tanító, a *«kosta»* adott szállást, s a református tiszteleteshez a legátus csak jelentkezni köszöntött be. A falusi tanítóéknál a vendégfogadás nem volt mindig túláradó és barátságos:

«... Olyan kosta, mint nekem volt Húsvétkor, ellenségemé se legyen. Hogy az Isten soha se adjon jobb nadrágot neki, mint amilyen akkor volt rajta, pedig elég rongyos volt ám. Mikor beléptem, úgy keresztbe álltak a szemei, mint a nagy X, a felesége meg dunnyogva ment ki a szobából, de mormolásából én csak annyit értettem; *«megérkeztek már a sáskák, tudom megesznek egy tál csuszát», — pedig megfizet tartásunkért az eklézsia* ... Aztán még egy darabig leüléssel se kínált, úgy álltunk az ajtó mellett, mint a földbeásott cövek. Ha utcán vagyunk, attól félek, hogy valami bolond hozzánk köti a lovát. Az mégis vigasztalt, hogy a kostáné csuszát említett s már eleve készítém hozzá a haskót, s gondoljátok csak, — vacsorakor feltesznek egy darab fekete kenyeret, egy vagy két kanál keserű túrót, s egy üveg vizet. *Na már most lakjál jól.* Hanem én sem maradtam adós, mert másnap, hogy felkeltünk a szalmáról, min háltunk, s a papnál dolgomat végeztem, bementem a kosta iskolájába, hol éppen leckéztetett, s egyet, — ki az ab-ab-ot nem tudta jól, — *hatig páholt.* Megdícsértem tanítás módját s hogy ily baromfiakkal nem is bánhat másképpen, azután a kostánét dícsértem apró marháiért és a leányát gyönyörű varrásáért —, pedig akkorákat öltött, mint egy zabszem, — *s levettem lábukról és délben lett is csusza ...»*

Ennek a legátusnak balszerencséje volt, de a másik szívesebb fogadtatásra talált:

«... *Isten hozta legátus urakat*, — szóla a rektor, — tudom, elfáradtak, tessék leülni, aztán meg is éheztek, hej, feleség, készíts valami falni valót, majd én a pincébe szaladok egy kis borért!

— Hej, itt jó helyünk lesz ám, nem nézik ki szánkból a falatot.

— Tüskén kellene megégetni ezt a kostánét, ha már ilyen fiatal korában is fösvénykednék.»

A rektornál való megszállás után következett a tisztelgő látogatás a papnál:

«... Rektor úr, vajjon idehaza van-e a tisztelendő úr. Be kellene magunkat jelenteni, s még ma megtudni, hányat papolok, mert megvallom, jóformán még itt akarom megmagolni prédikációmat.

— De mindjárt visszajőjjenek ám!

— Jövünk.

Nem tudtuk, hogyan fogad a pap, jó ember-e vagy nem?»

A fogadtatás nem volt túlságosan barátságos, és körülbelül így folyt le:

«... Alázatos szolgája! Én a tudvalevő főiskolának kiküldött követe kívántam tiszteletemet tenni a tisztelendő úrnak, s egyszersmind meghallani a tisztelendő úr szándékát, mint méltóztatik elrendezni a papolást.

— Jól van, legátus uram. Csak hármat fog papolni, mert az első ünnepen reggel magam fogom végrehajtani az isteni tiszteletet. Hát mikor érkeztek?

— Alig egy órája.

— Jól van. A rektornál vannak szállva?

— Igenis.

Több kérdés nem volt, míg végre a pap ismét megszólalt:

— Alázatos szolgája.

— Alázatos szolgája...»

A vadidegen, ismeretlen környezetben a papolás, *prédikáció, ha jól sikerült, híre ment a határban, ha balsiker érte a szónokot, azt megőrizték a feljegyzések:*

«... Felmegy a szószékbe a legátus, elvégzi az imádkozást, papolni kezdett volna, de a prédikációt nem tudta, hogy elkezdhesse, belepillant a leírásába. Az írás ezzel kezdődött: K. a. f. (Keresztyén atyám fiai.) Hirtelen a zavarodásban nem jut eszébe a jelentése, s nagy bölcsen elkezdi «Kaf», s ezzel se ide, se oda, — hogy kimentse magát az összegyűlt közönség előtt, ezt mondja még utána: *«Tudtam, adta-teremtette, hogy így járok», s ezzel inalt, amint csak lehetett.»*

«... A másik legátus felmegy a szószékbe, elvégzi az imádkozást, a Miatyánkat akarja elmondani, de ennél több *«Mi atyánk»* nem jut eszébe, a pap segíteni akar rajta s súgja neki «ki vagy» s ez hirtelen elkezdi: *«Dencs Jónás, szolgálatára tisztelendő úrnak.»*

Maga a prédikáció szorongó nagy gond volt az először szereplő szegény diáknak, de ennek izzasztó fejtörését messze túlhaladta a társadalmi érintkezés ismeretlen szabályaihoz igazodás, melyre, az eklézsia vagyonosabbjainak meglátogatásakor volt szükség. *Pedig a sikerült látogatástól függött a rekvirált adomány nagysága.*

A százév előtti asztali szokásoknak megfelelően *«... a kisasszony kenyérhajjal megtalálta hajtani a vendéget, mire a legátus a villát vette fel s mond: ne hajigáljon a kisasszony, mert látja ezt a villát, majd én ezzel hajtom vissza, s tudom, hogy a húsába áll.»*

Hát még, amikor a nagy urat, a földesurat kellett meglátogatni, akitől ugyan öt forint ajándék járt ki, de emellé végig kellett élvezni az úri élet összes paródéit:

«Ilyenkor selyemposztóból készült színehagyott tógáját kezdi levetni s helyette egy régi modorú frakkot ölte fel, búsan rázva fejét, éppen mintha nem tetsző dolgot kellene neki cselekedni. A rektor nógatja:

— Legátus uram, elmult ám már 12 óra, pedig várják nagyságos Dombos úréknál.

— Hej, csak oda ne kellene mennem, oly sokféle étel lesz ott, hogy nagyobb része azt sem tudom mi fán termett, majd még, ha valami kedves ételem lenne is, nem fogom megismerni.

— Jó emberek ám azok, legátus uram, meg van két szép leány is a háznál, egyik ugyan nem a Dombos úré, csak látogatóba van ott.»

Még csak ez kellett a legátusnak, hogy kilelje a hideg.

«... A kastélyba értekor már terített asztal várta, s a két kisasszony közt kellő helyet foglalni. Székét úgy igyekezett helyeztetni, hogy még csak ruhájához se érhessen valamelyikének, enni pedig minden kínálás és étvágya dacára is alig vett valamit, *hacsak nem látta, mint eszik mások...»*

Amikor a lányok a kertbe hívják sétálni, szörnyű tünődésekben háborog, hogy miről beszéljen velük:

«... Mulatságról kellene valamit beszélni, de életemben soha sem voltam egyben is. Egyszer voltam kávéházban, az esküdt akkor is bekapott és börtönbe zártak érte. Hej, de szeretném bőrömben most azon embert, kitől azt hallanám mondani, hogy minden tárgyról beszélhet az ember eleget, mi szemébe akad. Bizonyosan nem volt «alumnus» diák őkelme, mert különben nem mondana oly vadakat. Én bizony elszöknék előle, de akkor öt pengő forintom itt vesz, mert annyit szoktak adni. Választóvíz legyen az itala annak, ki először kitalálta, hogy legátusba menjen a diák és emellett még rekviráljon is.»

A kertben a rettegett beszélgetés így folyt le. A kisasszonyok leültek egy gyeppadra, s helyet mutattak maguk között:

«... — Tessék hát leülni, itt közibénk.

— Köszönöm alássan. — Leült, de a csendet világért sem merte megtörni. Csak gondolt, ötödször, hatodszor s tudja Isten, hányadszor, mert csak gondolni tudott, míg a hölgyeknek pajzán mosoly ült ajkaikon, mert a sok gondolásba szinte kiizzadt szegény legátus, míg végre eszébe jutott, hogy könyvet látott az asztalon.

— Kisasszonykák! Az imént két könyvet láttam varróasztalukon, bizonyosan valami regény lehet, s ebből azt következtetem, hogy olvasnak. Vajjon, kinek munkái lehettek?

— *Jósika Abafija volt mind a kettő, most azokat olvasgatjuk.*

— Szép regény, mondhatom.

— Igen? Tehát ismeri Jósika munkáit, legátus úr? Vagy mit is kérdek, hogyne ismerné.

— Igenis, ismerem. *Jól ir a báró úr.* Melyik munkája tetszik a kisasszonyoknak; nekem Báthory-ja tetszik.

— Tudja Isten, legátus úr, mind oly szép az, alig lehet köztük külömbséget tenni.

— Igaz. Mind szép.

A beszéd fonala megszakadt, mert tovább nem kérdeztek a hölgyek semmit, s a legátus sem mert kérdezni.»

Ez volt a valóság, a nélkülözésektől elnyomott lélek szegény vergődése. *De amikor a legátus hazaért*, s a megszokott vidám környezetben, pajtások között újra megtalálta magát, már így hangzott el a fenti eset, a mese színes szárnyain:

«... Én voltam ám legény a gáton, libériás inas jött a Dombos úrtól ebédre hivni. Az igaz, hogy jól nem laktam, mert azokat az ausztriga, miféle ételeket nem tudtam enni, hanem *annál jobban mulattattam a kisasszonyokat.* Még templomutánra is meghívtak gavalléruknak. Annyira megszerettek, még virágbokrétát is adtak, a ládámban van, ha akarjátok elővehetem. Karonfogva is sétáltunk, majd a gyeppamlagra ültünk, mégpedig engem középre ültettek, annyira nem találták a helyemet.»

Ez a legáció, — legalább mesében, — kitűnően sikerült, sokszor azonban az *összeszedett aprópénz-ajándék elfogyott a visszafelé vezető úton, s a legátus üres kézzel érkezett haza, éppen úgy, mint ahogy elindult.* Ilyenkor az elkeseredett diák lefekvés előtt ilyen rendelkezést adott az inasának, a kis diáknak:

«... Terhes, korán elmégysz holnap Imslihoz s megmondod, hogy jöjjön el, ha tollat akar venni. Ma még kialszom utam fáradalmait rajta, azután el vele, hogy pénzt lássak, most pedig jó éjszakát ...»

Másnap eljött a zsidó, megvette a diák párnájából a tollat, üzletet csinált vele, a diák ezután már kemény fejealjon álmondott egy szebb, derültebb, s a legátus munkáját jobban megbecsülő, jövendő Magyarországról ...

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: Dr. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel.: Grátzer Antal. Szerkesztőség: Budapest, V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. — Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 144-400. — Előfizetési ár egy évre 10 P, félévre 5 P, negyedévre 2.50. Egyes szám ára 20 fillér. Kéziratok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén, Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

HA A PÉLDA RAGADÓS LENNE...

(A szingapuri szigetet elfoglaló hős japán tábornok a cét előtt — türelmetlenségében — a vízbe ugrott és az utolsó métereket úszva tette meg a partig...

(Képünk az angolszász utánzatról ábrándozik.)

KETTEN BESZÉLGETNEK:

— Aladárkám, a Grünhut elkaparintotta előlünk az üzletet! A Grünhut Aladárja, az dolgozik!...

— És a Grünhut nem bukott meg?...

NAPFELKELTE A CSENDES-ÓCEÁNON.

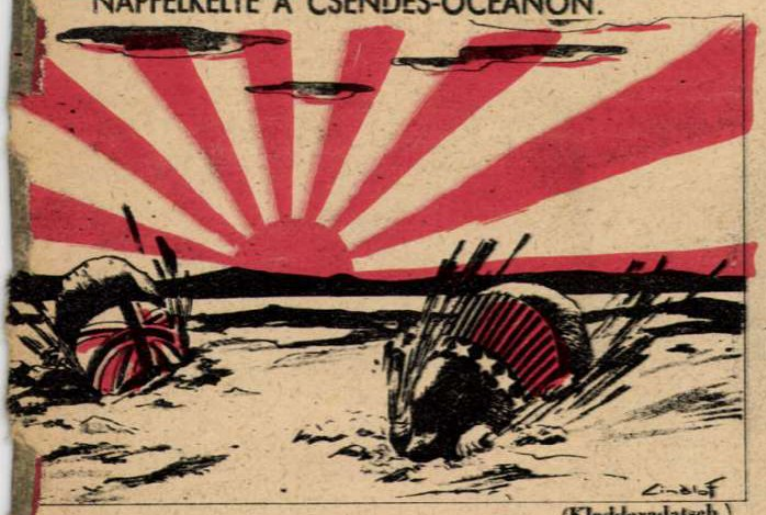

(Kladderadatsch.)

Roosevelt: *Churchillkém, ez kirámol bennünket...*

VALLATJÁK CHURCHILLT KELETÁZSIÁBAN...

CRIPPS, AZ OPTIMISTA...

ANGOLSZÁSZ BETÖRŐK:

— A török kapuhoz sem jó az álkulcs?...

SZINGAPURI KIHALLGATÁS:

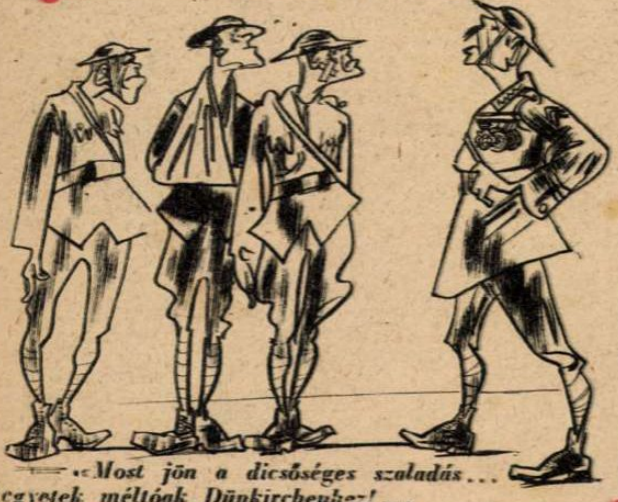

— „Most jön a dicsőséges szaladás... Legyetek méltóak Dünkirchenhez!...

A SZINGAPURI MADÁRIJESZTŐ.

A TENGERI ROBBANÁS UTÁN.

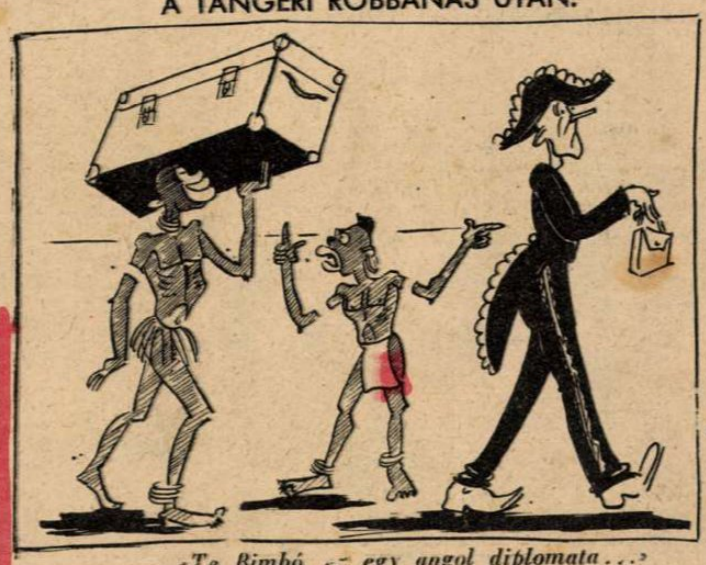

— „Te Bimbó, ez egy angol diplomata...”

A TÁBORNOK AMERIKÁBAN.

(„Az Egyesült Államokban egy órával előbbre igazították az órákat”)

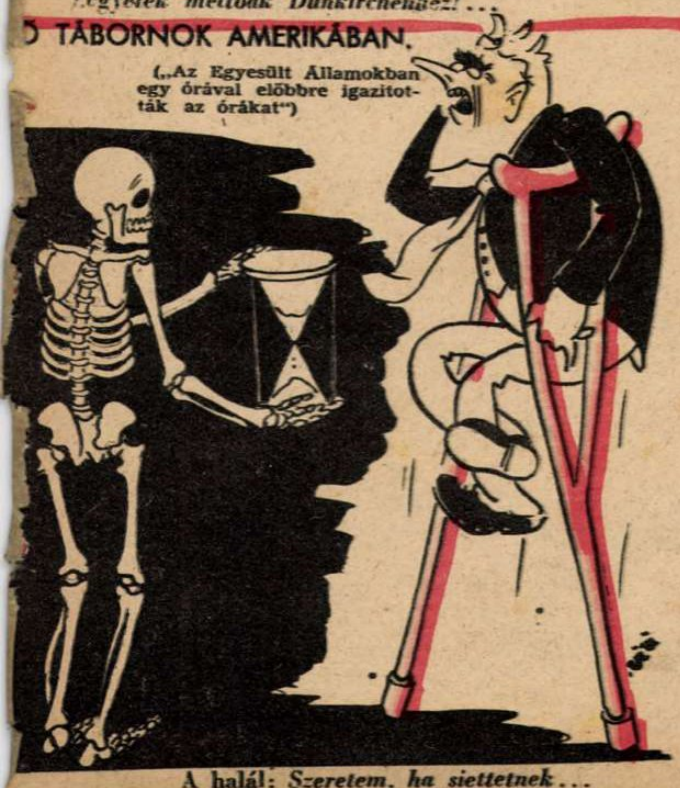

A halál: *Szeretem, ha siettetnek...*

AZ AUSZTRÁLIAI KENGURU A SZAKADÉK SZÉLÉN

...DE JÖN A TAVASZ...!